

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobkyně: **Ing. E. K.**, narozená dne X
bytem X
zastoupená advokátkou Mgr. Dagmar Rezkovou Dřímálovou
sídlem Myslíkova 2020/4, 120 00 Praha 2

proti
žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**
sídlem Křížová 25, 225 08 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 11. 2024, č. j. X,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovené zástupkyni žalobkyně se přiznává odměna za zastupování ve výši 12 270 Kč, která bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

1. Žalobkyně se domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 19. 11. 2024, č. j. X (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaná zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí Územní správy sociálního zabezpečení pro Ústecký kraj, Liberecký kraj, Královéhradecký kraj a Pardubický kraj, Okresní správy sociálního zabezpečení Jičín (dále jen „správní orgán I. stupně“ či „OSSZ“) ze dne 30. 5. 2024, č. j. X (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).
2. Správní orgán I. stupně ve věci sporu mezi žalobkyní a otcem dcery L., narozené dne X, Ing. J. K. (dále též „otec“) o to, která osoba pro účely zvýšení procentní výměry starobního důchodu z důvodu výchovy dítěte osobně pečovala o dceru L. v největším rozsahu, a to ve smyslu § 6 odst. 3 písm. a) bod 14 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o organizaci sociálního zabezpečení“), rozhodl, že osobně pečoval v největším rozsahu od narození do zletilosti otec.

II. Žalobní body

3. Žalobkyně namítala, že ve svém odvolání brojila proti jí nedoručenému prvostupňovému rozhodnutí, měla za to, že je podjaté. Uvedla, že už první rozhodnutí v této věci jí nedorazilo, musela si pro to rozhodnutí dojít, proto brojila proti podjatosti správního orgánu. Bylo jí také řečeno, že není nárok na nahlížení do spisu. Proti pravosti svědecké výpovědi dcery a proti místní nepřislušnosti správního orgánu se mohla vyjádřit až po nahlédnutí do spisu. Žalovaná použila věci, které ve spisu ani nebyly, např. znalecký výrok soudního znalce ze spisu sp. zn. 14 Nc 399/19 nebyl součástí správního spisu. Tento dokument dostala v poslední den odvolací lhůty, proto se musela odvolávat e-mailem.
4. Ing. V. z České správy sociálního zabezpečení (dále též „ČSSZ“) křičela na žalobkyni, že má kriminální minulost, a mluvila s ní jako nynější životní partnerka jejího bývalého manžela (otce L.), která mu doporučila, že musí získat dceru L. do své péče, aby získal byt. L. ho téměř neznala a bála se ho, protože byla svědkem, jak se otec chová k žalobkyni a bratrovi i k ní. Partnerka navrhla pobyt v Dětském domově P., kde pracovala. V dětském domově za pomoci silné medikace a údajné hostitelské péče v rodině R. se snažili vymazat L. z hlavy matku a celé její příbuzenstvo. Žalobkyně doložila fotografie L. o Vánocích s matkou, dědečkem a tetou a s bratrem, také záznam Policie ČR, že L. utekla z dětského domova k matce, kde chtěla být (jak sdělila před pracovníci dětského domova paní B. a příslušníkem Policie ČR).
5. Žalobkyně namítla, že podpis na prohlášení dcery L. není pravý, přičemž na další výzvu dcera nereagovala. Je jisté jenom to, že žalobkyně byla s L. na mateřské dovolené a pak byla L. rok a půl v dětském domově. Žalovaná nezohlednila, kdo byl na mateřské dovolené. Žalovaná pochybila, když neprovedla znalecký posudek pravosti podpisu dcery L.
6. Žalobkyně namítla, že doložila vyřízení stížnosti ombudsmankou a PhDr. P. Na Ministerstvu práce a sociálních věcí (dále též „MPSV“) jí sdělili, že otce dcery dobře znají a že když pomáhali jemu, nemají důvod nyní pomáhat žalobkyni.
7. Žalobkyně namítla, že otec dcery se dopustil trestné činnosti na dceři L. svým ovlivňováním, dopustil se systémového týrání L. za účelem svých soukromých zisků. Otec dcery byl trestně stíhaný za to, že žalobkyni napadl, poškodil jí jedinou ledvinu a

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

poškodil jí trvale sluch. Otec dcery se žalobkyni pokusil zabít při autonehodě, když narazil stranou pro spolujezdce do stromu. Žalobkyně věřila, že to byla náhoda, proto nedala souhlas k trestnímu stíhání.

8. Žalobkyně namítla, že otec dcery ji chtěl ve spolupráci s dětským domovem kriminalizovat, když se to nepodařilo, zadal ve spolupráci s dětským domovem žádost o posouzení psychického stavu znalci MUDr. P., zda je žalobkyně vůbec svéprávná. Tento posudek se jim však nehodil, tak sociální pracovnice s L. sepisovala další pamflety, aby ji zlikvidovala. Orgán sociálně-právní ochrany dětí, žalobkyni nepomohl, jen vše mlčky přikrýval.
9. Žalobkyně dodala správnímu orgánu také lékařskou zprávu o své otravě, která se podezřelým způsobem stala před podáním žádosti o výchovné na dceru L. Otravu ale Policie ČR nechce řešit.
10. Žalobkyně uvedla, že žaloba bude doplněna advokátem. Z jednání žalované bylo patrné, že je domluveno, že potvrdí výchovné otci, k odůvodnění změny přitom byl dostatek důkazů v podobě svědků, listin, lékařských zpráv, zpráv psychologů, i třídní učitelky M.
11. Přílohou žaloby byla zároveň dvě vyjádření pana I. T. ze dne 22. 10. 2024.
12. K prohlášení o osobních, majetkových a výtěžkových poměrech pro ustanovení zástupce žalobkyně připojila fotografie s dcerou a se synem, smlouvu o vrácení půjčených peněz s panem T., smlouvu o půjčce uzavřenou s V. T.
13. Usnesením Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 21. 1. 2025, č. j. 32 Ad 1/2025-67, byla žalobkyni ustanovena pro řízení advokátka JUDr. E. B. a zároveň byla vyzvána, aby doplnila žalobu. Ustanovená advokátka odkázala na tvrzení žalobkyně v žalobě a na tvrzení ze správního řízení. Správní orgán rozhodl nesprávně, spis je neúplný, návrhy nebyly akceptovány. Žalobkyně doložila do spisu velké množství písemností, na které nebylo reagováno. Zpochybnila pravost podpisu na vyjádření dcery k péči matky v době nezletilosti. Dcera byla vyzvána, aby sdělila, zda se jedná o její vyjádření, dcera to nepotvrdila, přesto bylo k tomuto vyjádření přihlédnuto. Nebylo přihlédnuto k podání syna žalobkyně (Ing. J. O.), bylo konstatováno, že nelze vyloučit jeho osobní zájem na věci. Nebylo však uvedeno, jaký osobní zájem na věci má. Rozhodnutí tedy nebylo náležitě odůvodněno, a proto je nepřezkoumatelné. Ani svědectví pana T. nebylo bráno v potaz, neboť je orgánům sociálního zabezpečení osobou neznámou. Je zřejmé, že správní orgány nemohou znát všechny příbuzné, známé a sousedy účastníků řízení. Dle názoru žalobkyně je svědek nestranný. Žalovaná potvrdila, že žalobkyně byla zkrácena na svých právech, když závažnou vadou řízení byla skutečnost, že jí nebyla dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Byl navržen výslech žalobkyně a svědků Ing. O. a a pana T., zejména k délce péče o dceru.
14. Žalobkyně ve svém podání ze dne 11. 3. 2025 namítala, že v Ústavě je zakotvena rovnost. Celou dobu namítala podjatost správního orgánu I. stupně i žalované, nikdo se tím nezabýval. Navrhla jako důkaz spisy sp. zn. 14 Nc 15/2001 a 14 Nc 399/19, dále trestní spis a soudní spis vztahující se k bytu sp. zn. 27 C 195/2001. Zopakovala, že se otec dcery dopouštěl trestné činnosti na dceři, na žalobkyni a na otci žalobkyně. Když se chtěl rozvést, pokusil se žalobkyni zabít při autonehodě, následně plynem z karmy, žádal zbavení její svéprávnosti. Dceru L. nechal systémově týrat v dětském domově. Otec dcery byl trestně stíhán pro týrání svěřené osoby L. a pro porušování a omezování její

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

osobní svobody. Ing. Z. J. dále nechal prověřit sexuální zneužívání L. a důvody nepředávání nezletilé L. a důvody neplnění soudních usnesení otcem. Protože dcera pořád chtěla k žalobkyni, jak vyplývá ze zprávy třídní učitelky i lékařek, otec navrhl umístění dcery do dětského domova, kde pracovala jeho přítelkyně. Nechali dceru systémově týrat, jak vyplývá ze zprávy zástupkyně ombudsmana Anny Šabatové a ze zprávy MPSV. Dcera utekla z dětského domova k matce a uvedla policistům i zástupcům dětského domova, že utekla proto, že chce být u své matky. Otec se dopustil trestného jednání, když provedl plagiát údajného podpisu dcery jako svědka. Otec vybral a zneužil dceřino stavební spoření Pyramida a zaplatil za to přítelkyni nový dům.

15. V dalším doplnění ze dne 12. 3. 2025 uvedla, že o dceru pečovala od jejího narození jenom ona, jako nedonošená musela rehabilitovat, chodila s ní na rehabilitace. O dceru se starala více než 10 let od jejího narození. Po návratu z dětského domova se L. starala o otce po operaci páteře. Zneužil ředitelku dětského domova, která měla za manžela vysoko postaveného policistu. K tomu do spisu zakládá vyrozumění policie ze dne 5. 2. 2001, fotku dcery, která až do noci čekávala na tatínka, ale nedočkala se ho. Ze zpráv zaměstnavatelů plyne, že otec dělal kariéru, měl vyšší plat a žádné ošetřování člena rodiny nikdy neměl.
16. V doplnění ze dne 14. 3. 2025 žalobkyně uvedla, že přikládá e-mail Ing. J. B., který věděl, že rozhodnutí nedostala. Otec vyzvedl dopis ze schránky. Žalobkyně musela podat blanketní odvolání, aby stihla lhůtu. Na žádost o nahlížení do spisu jí nebylo odpovězeno. Navrhla výslech dcery L. s manželem.
17. V dalším doplnění ze dne 18. 3. 2025 uvedla, že otec požadoval svou dceru do své péče od doby, kdy se dozvěděl, že tak získá i byt, který platil a postavil otec žalobkyně. Neposlechl ani orgán sociálně-právní ochrany dětí Prahy 5, aby zašel s L. na pohovor do R., což bylo dáno předběžným opatřením.
18. Žalobkyně ve svých doplněních ze dne 14. 7. 2025 a 30. 7. 2025 žádala o ustanovení advokátky Mgr. Dagmar Rezkové Dřimalové, která jí byla zdejší soudem ustanovena ve věci sp. zn. 19 Ad 1/2025, o žalobě proti napadenému rozhodnutí, která však byla zdejší soudem odmítnuta pro litispendenci. Zároveň žalobkyně žádala o připojení soudního spisu 19 Ad 1/2025. Advokátka Mgr. Rezková Dřimalová do spisu 19 Ad 1/2025 doručila dne 27. 3. 2025 doplnění, v němž namítla, že žalovaná nepostupovala v souladu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), když nezjistila stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Napadené rozhodnutí je napsáno nesrozumitelně a zavádějícím způsobem, neobsahuje fakta ze spisu, nebere v potaz důkazy žalobkyně. Správní orgán postupoval v rozporu s pokyny žalované vyslovenými ve zrušujícím rozhodnutí ze dne 29. 1. 2024, neboť žalovaná správnímu orgánu I. stupně uložila, aby se zabýval skutečnostmi, zda a případně jak byla negativně ovlivněna výše důchodové dávky, a aby jednoznačně určil období, ve kterém (a z jakých důvodů) byl větší rozsah péče poskytován ze strany matky a ve kterém ze strany otce. Žalovaná uvádí, že prohlášení účastníků řízení či dalších soukromých osob mají pouze podpůrný či doplňující charakter, neboť veřejné listiny mají ze zákona vyšší důkazní sílu, zároveň však vychází z vyjádření dcery, přičemž z vyjádření syna žalobkyně a pana T. přikládá nižší váhu. Žalobkyně přitom od počátku toto vyjádření L. označila za smyšlené a vytvořené třetí osobou. Podpis neodpovídá jejímu podpisu. Jelikož trpí dyslexií, vyjádření na sedmi stranách neodpovídá ani jejímu vyjadřování. Obsah i podpis považuje žalobkyně za nápadně podobné stylu vyjadřování

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

otce i jeho podpisu. Žalobkyně z tohoto důvodu navrhovala vypracování znaleckého posudku z oboru písmoznalectví a z oboru psychologie a psychiatrie. Otec dcery byl v minulosti trestně stíhán pro trestné činy týrání svěřené osoby, trestný čin útisku, omezování osobní svobody, křivého obvinění a pro trestný čin pomluvy. Tyto skutečnosti správní orgány blíže neprověřovaly. Žalobkyně navrhla k důkazu svůj výslech, výslech syna žalobkyně, sestry žalobkyně, výslech Mgr. Š., výslech MUDr. V., znalecký posudek ve vztahu k vyjádření dcery, spis Obvodního soudu pro Prahu 4 sp. zn. 14 Nc 15/2001, spis Obvodního soudu pro Prahu 4 sp. zn. 14 Nc 399/19, spis Obvodního soudu pro Prahu 4 sp. zn. 27 C 195/2001 (spor o byt v Praze) a trestní spisy týkající se trestního stíhání otce L.. Žalobkyně již dne 30. 10. 2024 vznesla námitku podjatosti, dosud neobdržela žádné rozhodnutí. Při nahlížení do spisu jí byla předložena pouze tenká složka, ve které nic nebylo. Žalobkyně neměla možnost seznámit se se správním spisem jako celkem, když jí vyjádření otce L. nebylo zasláno. Žalovaná k tomu v napadeném rozhodnutí uvedla, že ve vyjádření otce dcery nebylo nic závažného. V předcházejících řízeních byl využit jakýsi znalecký posudek, který nikde není, ale je podle žalované uveden v usnesení soudu, toto usnesení však žalobkyně nenašla. Další doplnění advokátky Mgr. Rezkové Dřímlové ze dne 23. 4. 2025 (sp. zn. 19 Ad 1/2025) obsahuje doplnění uplatněných žalobních bodů a další důkazy, a to výpis usnesení č. 21 z jednání Rady Středočeského kraje ze dne 9. 9. 2002, ze kterého má vyplývat, že rada uložila tehdejší ředitelce Dětského domova P., aby se písemně omluvila žalobkyni za mylné informace, které jí byly dětským domovem poskytnuty o pobytu dcery, a dále uložila hejtmanovi kraje povinnost požádat Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy o vyslovení souhlasu s odvoláním ředitelky z funkce. Dále žalobkyně doložila dopis zástupkyně veřejného ochránce práv ze dne 19. 11. 2002, z něhož má vyplývat, že praktický lékař dcery L. MUDr. B. se vyjádřil v tom smyslu, že dcera si u něj nikdy na žalobkyni nestěžovala, nikdy neuvedla, že by svou matku nechtěla vidět, vždy se vyjadřovala v tom smyslu, že má ráda oba rodiče a že má velmi kladný vztah k dědečkovi ze strany matky. Dcera L. byla pouze nešťastná z rozpadu rodiny a v dětském domově jí bylo smutno. V další zprávě MUDr. B. uvádí, že L. byla ovlivněna dlouhým pobytem u přítelkyně otce, která si za peníze L. a žalobkyně postavila luxusní dům. Dále odkázala na závěrečnou zprávu zástupkyně veřejného ochránce práv a sdělení MPSV ze dne 27. 8. 2001 a ze dne 30. 8. 2001, ze kterých vyplývá, že dcera L. chtěla být s matkou. Také přikládá zprávu třídní učitelky i lékařek. Z těchto doplnění má vyplývat, že otec L. a jeho přítelkyně nechali dceru L. v dětském domově systémově týrat. Dále navrhla k důkazu vyjádření PhDr. R., psychoterapeuta, k žádosti Magistrátu hlavního města Prahy, odboru sociálních věcí a zdravotnictví, o stanovisko ve věci rodiny žalobkyně a jejího manžela ze dne 25. 11. 2002, které obsahuje zprávu o spolupráci s matkou, otec nedal souhlas se zprávou. Z tohoto vyjádření má vyplývat, že žalobkyně projevovala zájem o řešení situace týkající se její dcery L., při setkávání s dcerou v RIAPSu byla vždy připravena ke spolupráci a reakce dcery L. byly přiměřené, stejně tak jako vztahy sourozenců L. a J. Dále toto vyjádření obsahuje i odkaz na posudek soudního znalce PhDr. H. Předloženými důkazy žalobkyně prokazuje, že jsou tvrzení otce L. nepravdivá, když např. zaplatila dceři L. školu v přírodě, aby jí tak umožnila tuto školní aktivitu. Nezavírala ji tedy doma, jak tvrdil otec L. Také školu dceři platila žalobkyně a dala škole i papíry (viz kopie žákovské knížky dcery). Když byla L. v péči matky, měla vždy splněné úkoly a jedničky, zatímco když byla v péči otce, neměla splněné úkoly a školní povinnosti, měla jen problémy.

III. Vyjádření žalované

19. Žalovaná ve svém vyjádření ze dne 17. 4. 2025 uvedla, že žaloba neobsahuje žádné nové skutečnosti, které by žalobkyně nenamítala v průběhu celého řízení ve věci sporu o výchovné na dceru L. Se všemi námitkami se již dostatečně vypořádala v rámci odvolacího řízení.
20. K pravosti textu dcery L. ze dne 11. 2. 2024 a pravosti podpisu pod tímto textem, kdy žalobkyně požadovala vyhotovení znaleckého posudku, žalovaná uvedla, že k tomuto postupu neshledala důvod, neboť pravost tohoto vyjádření byla opakovaně potvrzena. V odvolacím řízení nebyl tento podklad shledán jako stěžejní a poskytoval informace dokreslující situaci v rodině. Žalovaná upozornila na skutečnost, že na výzvu ze dne 7. 11. 2024 k vyjádření, zda se skutečně jedná o prohlášení učiněné na základě svobodné vůle a z vlastního přesvědčení, a současně o potvrzení pravosti podpisu, obdržela žalovaná dne 20. 11. 2024, tj. den po vydání napadeného rozhodnutí, prostřednictvím poštovní přepravy přípis od dcery L., kde tato znovu potvrdila, že se jedná o její podpis, sepsání dokumentu bylo z její strany dobrovolné a na své výpovědi trvá. Uvedla rovněž, že její výpověď je doložitelná ze soudních a policejních spisů. Pravost dokumentu tak potvrdila již podruhé. Poprvé tak učinila ve svém vyjádření ze dne 24. 4. 2024 na výzvu správního orgánu I. stupně. V obou případech byla výzva správních orgánů zaslána na adresu bydliště dcery a dle poštovního razítka na obálce byla odpověď v obou případech předána k poštovní přepravě pobožce České pošty s. p. na Praze 5.
21. Místní příslušnost územní správy sociálního zabezpečení se dle ustanovení § 7 odst. 1 písm. b) zákona o organizaci sociálního zabezpečení řídí místem trvalého pobytu občana. O odvoláních proti rozhodnutí územní správy sociálního zabezpečení (dále též „ÚSSZ“) pak dle ustanovení § 5 písm. a) bod 4 téhož zákona rozhoduje ČSSZ. Podle ustanovení § 15 odst. 2 správního řádu úkony správního orgánu v řízení provádějí úřední osoby oprávněné k tomu podle vnitřních předpisů správního orgánu nebo pověřené vedoucím správního orgánu. V daném případě je s ohledem na trvalé bydliště žalobkyně ve Vysokém Veselí místně příslušnou Územní správa sociálního zabezpečení pro Ústecký kraj, Liberecký kraj, Královéhradecký kraj a Pardubický kraj, Okresní správa sociálního zabezpečení Jičín, nadřízeným orgánem je ČSSZ. Od 1. 3. 2024 všechna rozhodnutí odvolacího správního orgánu vydávají oprávněné úřední osoby služebně zařazené v ČSSZ, odboru odvolací agendy, s místem výkonu práce v Ústí nad Labem, Praze, Českých Budějovicích ad., které rozhodují mj. o odvoláních ve věcech důchodového pojištění (v případech, kdy na I. stupni řízení rozhodovala OSSZ/ÚSSZ). Ode dne 1. 1. 2024 došlo přijetím zákona č. 412/2023 Sb., kterým se mění zákon o organizaci sociálního zabezpečení a další související zákony, ke změně organizačního uspořádání. Počínaje tímto dnem je správním orgánem pro řízení a vydávání rozhodnutí v prvním stupni příslušná územní správa sociálního zabezpečení se sídlem v Liberci, Praze, Brně, Ostravě a v Plzni, přičemž OSSZ Jičín se stala organizační součástí Územní správy sociálního zabezpečení pro Ústecký kraj, Liberecký kraj, Královéhradecký kraj a Pardubický kraj. Žalobkyně tak stále zaměňuje řízení o důchodu, o kterém rozhoduje na I. i II. stupni (odbor námitkového řízení) ČSSZ, a kde opravným prostředkem jsou námitky (nikoliv odvolání), a řízení ve věci sporu o výchovném, které je předběžnou otázkou pro zvýšení procentní výměry starobního důchodu, a které vede na I. instanci příslušná ÚSSZ a o odvolání rozhoduje ČSSZ (odbor odvolací agendy).

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

22. Námitku ohledně úmyslného nedoručování korespondence je nutno odmítnout. Lze sice připustit, že první rozhodnutí OSSZ Jičín ze dne 17. 8. 2023 nebylo zasláno na doručovací adresu, ale na adresu trvalého bydliště, avšak nikoli úmyslně. Navíc dne 18. 9. 2023 si žalobkyně rozhodnutí osobně převzala a včas se proti němu odvolala. První rozhodnutí žalované ze dne 29. 1. 2024, kterým bylo prvostupňové rozhodnutí zrušeno a vráceno k novému projednání, bylo zasláno doporučeně do vlastních rukou na doručovací adresu. Protože však žalobkyně nebyla při dodávání písemnosti dne 2. 2. 2024 zastižena, byla výzvou obeznámena (vyvěšením na vhodném místě) a poučena, že zásilka byla uložena k vyzvednutí na pobočce České pošty, s. p. Vzhledem k tomu, že si žalobkyně písemnost na určeném místě do 10 dnů ode dne uložení nevyzvedla, tato jí byla dne 15. 2. 2024 vhozena do schránky. Bylo tak postupováno v souladu s ustanovením § 20 odst. 1, 2 a § 23 správního řádu. Druhé prvostupňové rozhodnutí ze dne 30. 5. 2024 bylo doručováno stejným způsobem. Žalobkyně byla výzvou obeznámena o doručování rozhodnutí dne 5. 6. 2024, dne 18. 6. 2024 jí bylo rozhodnutí vhozeno do schránky. Dne 3. 7. 2024 se žalobkyně znovu odvolala. Z uvedeného je jisté, že každé rozhodnutí bylo žalobkyni řádně doručeno, odvolací lhůty byly dodrženy a s každým rozhodnutím se žalobkyně seznámila, neboť proti každému brojí. Také ostatní korespondence byla žalobkyni doručena, většinou však vhozením do schránky.
23. K námitce žalobkyně, že jí při nahlížení do spisu nebyl poskytnut spis úplný, žalovaná konstatovala, že nahlížení do spisu se uskutečnilo dne 31. 10. 2024, a to za přítomnosti dvou oprávněných úředních osob. Součástí spisu byly veškeré podklady, vč. spisové dokumentace ÚSSZ, resp. OSSZ Jičín, tak jak bylo zaznamenáno na Soupisu součástí spisu sp. zn. 691/2024. Žalobkyně nahlížela do spisu po dobu 2 hodin, přičemž si mobilním telefonem pořídila fotografie některých podkladů, jak jsou specifikovány v protokolu o ústním jednání. Žalobkyně se domnívá, že součástí spisu nebyl psychologický posudek PhDr. H., který je citován v napadeném rozhodnutí. V napadeném rozhodnutí je na str. 5 odst. 4 doslovně uvedeno, že již v minulosti se k osobnosti dcery L. vyjádřil psycholog PhDr. H. v psychologickém posudku vypracovaném v trestním řízení sp. zn. 52 T 92/2002, kdy byla žalobkyně zproštěna obžaloby v trestní věci, a citovaném v rozhodnutí soudu ze dne 29. 4. 2003, sp. zn. 14 Nc 399/19, tak, že hodnotí osobnost L. cekem jako vyrovnanou, s tím, že má bezvýhradně pozitivní vztah k otci, a k matce a bratrovi naprosto negativní. Přitom díky její inteligenci ji lze hodnotit jako věrohodnou, chápavou, a nikoliv se snahou ke klamavosti nebo k tomu, že by snad podléhala nějakému nátlaku. V inkriminované době žalobkyně závěry posudku nijak nerozporovala. Žalovaná v napadeném rozhodnutí citovala část odůvodnění z rozhodnutí soudu sp. zn. 14 Nc 399/19, kde byl psychologický posudek citován, přímo k dispozici ho neměla.
24. K námitce žalobkyně, že nebylo přihlédnuto ke sdělením syna žalobkyně a pana Ť. a nebyly brány v potaz veškeré podklady a nebyly provedeny její návrhy, žalovaná uvedla, že správní orgán postupuje tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, zároveň přijaté řešení musí odpovídat okolnostem daného případu, což znamená, že musí jít o okolnosti objektivní, resp. co možná nejlépe objektivně zhodnocené. Dle § 50 odst. 4 správního řádu, pokud zákon nestanoví, že některý podklad je pro správní orgán závazný, hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci řízení. Co se týká podání Ing. O., jde o syna žalobkyně, nikoli syna otce L., a nelze vyloučit jeho osobní zájem na věci. Zároveň ze spisových podkladů je patrné,

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

že jeho vztah k otci L. je velice negativní, a lze tak pochybovat o jeho objektivnosti. Současně také jeho vyjádření korespondují s podáními žalobkyně. Skutečnosti v nich uvedené, které popisují péči žalobkyně o dceru L. a jednání a chování otce L., již byly zohledněny v letitých soudních řízeních, na jejichž základě bylo v minulosti pravomocně rozhodnuto. Žalovaná tak nevycházela z jednotlivých dokumentů, ale právě z pravomocných soudních rozhodnutí. Pan Ť. je orgánem sociálního zabezpečení osobou neznámou. Dle sdělení žalobkyně je to soused, který bydlel ve stejném domě v pronajatém bytě. Oproti tomu otec L. uvedl, že on ani dcera L. tuto osobu nezná. Žalovaná má za to, že sdělení, která pan Ť. v rámci sporného řízení uvádí ve svých podáních, mu byla pouze zprostředkována, neboť v rodině žalobkyně nikdy trvale nefiguroval. Nicméně lze konstatovat, že vyjádření Ing. O. ani pana Ť. neobsahovala žádné relevantní informace, které by měly pro vydání rozhodnutí zásadní význam. Žalovaná při svém rozhodování vycházela především z podkladů, které má ve svých databázích a z rozhodnutí vydaných soudy.

25. Jednotlivé podklady, které byly doloženy v průběhu celého řízení žalobkyní, jsou především z doby, kdy mezi rodiči již panovaly neutěšené poměry a dcera L. byla následně umístěna do ústavní výchovy, tyto byly hodnoceny již v rámci soudních řízení v minulosti (opatrovnický soud, řízení o rozvodu). Vyjádření rodičů žalobkyně obsahují jejich subjektivní pohled na věc, který může být značně zkreslený, zejména pak v případě rozvedených manželů, u nichž zjevně přetrvávají vzájemné antipatie. Z vyjádření účastníků řízení lze proto vzít za prokázané zejména takové skutečnosti, na kterých se obě strany sporného řízení shodují. V daném případě se účastníci ve svých tvrzeních a prohlášeních zásadně neshodují.
26. Z nárokových podkladů vyplynulo, že v období od X. 1993 do X. 1993 čerpala mateřskou a následně rodičovskou dovolenou žalobkyně, a lze tak konstatovat, že v tomto období pečovala o L. v největším rozsahu, a to po dobu 3 let. Ze soudního spisového materiálu lze pak jednoznačně dovodit, že v období od 4. 4. 2001 do 3. 3. 2002 byla L. umístěna do léčebného zařízení a ústavní výchovy, nepečoval o ni tedy žádný z rodičů. V období od 4. 3. 2002 do X. 2008, tj. do zletilosti dítěte, pečoval o dceru v největším rozsahu otec, a to po dobu 5 let a 11 měsíců, neboť byla v jeho výhradní péči.
27. Závěr, že v období od 27. 2. 1993 do 3. 4. 2001 pečovali o dceru L. oba rodiče stejnou měrou, učinila žalovaná především na základě výše zmíněných veřejných listin. Oba rodiče prohlašují, že o dceru pečovali v největším rozsahu. Jak vyplynulo z podkladů, zpočátku bylo manželství spokojené, od roku 1998, kdy otec podal žádost o rozvod, napětí v rodině eskalovalo, rodiče zcela vyhroceným způsobem přes svou dceru řešili vzájemné spory a nenávisť, od 14. 11. 2000 byla soudem schválena střídavá péče, která však nebyla zcela akceptována. Vyjádření dcery L. vyznělo ve prospěch otce, avšak skutečnosti uvedené v soudních rozhodnutích nezvýhodňují v tomto období žádného z rodičů, což potvrzují i závěry psychologických šetření z opatrovnického řízení a řízení o rozvodu manželství. Žalovaná konstatovala, že časová osa jednotlivých vzpomínek koresponduje s událostmi popsány v doložených soudních dokumentech. V řízení také nebylo prokázáno, že by v uvedeném období jeden z rodičů byl z důvodů péče o dítě více omezen ve svém profesním uplatnění než druhý. Žalovaná po posouzení podkladů ve vzájemných souvislostech rozhodla, že v období od 27. 2. 1993 do 3. 4. 2001 pečovali rodiče o dceru L. rovnoměrně.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

28. Ze spisového materiálu je zřejmé, že v období od zahájení rozvodového řízení, tj. od poloviny roku 1998, do svěření dítěte soudem do zdravotnického zařízení v dubnu 2001, byla péče obou rodičů o jejich dceru L. zcela nevyhovující, neboť ji oba vtahovali do konfliktních manželských situací, což mělo za následek narušení jejího psychického stavu a vedlo k její hospitalizaci a následnému svěření do ústavní výchovy. To mj. vyplývá i z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 6. 2007, č. j. 17 Co 119/2007-145, kde se uvádí, že manželství účastníků řízení „*po 9 let neplní žádnou ze svých společenských funkcí (...), zejména ovšem neplní manželství svoji základní funkci výchovy a zajištění dítěte. Naopak ve věci nezletilé L. rodiče nebyli po celou tuto dobu schopni se dohodnout ani na nejzákladnějších otázkách, vedli prostřednictvím nezletilé L. letitou vzájemnou válku a dítěti připravili obtížné, neurovnané a stresující dětství*“. Platná právní úprava nepřipouští, aby zvýšení procentní výměry starobního důchodu za vychované dítě za situace, kdy oba rodiče svoji výchovnou a pečovatelskou roli nezvládnou, nebylo přiznáno žádnému z nich. Žalovaná má pochybnosti, zda je v těchto případech přiznání výchovného i za těchto okolností v souladu s veřejným zájmem. Byla to právě žalobkyně, jejíž nevhodný přístup k rozvodovému a opatrovnickému řízení bránil vyřešení rodinné situace, která měla tak negativní dopady na jejich dceru L.. To rovněž konstatoval Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 12. 6. 2007, č. j. 17 Co 119/2007-145, když uvedl: „*Manželství léta nefunguje, žalobce je jednoznačně pro rozvod rozhodnut. Žalovaná sice s rozvodem nesouhlasí, nicméně pro záchranu manželství a usmíření účastníků neučinila nic, naopak její nevhodný přístup k rozvodovému řízení situaci zhoršil*“.
29. Lze uvést, že rozhodnutí je v souladu i s aktuálním rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2025, č. j. 10 Ads 271/2024-35.
30. Konstatování žalobkyně, že byla krácena na svých právech, neboť jí nebyla dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, je liché, neboť téměř veškeré podklady, které jsou součástí spisové dokumentace, doložila sama žalobkyně. Zároveň žalobou napadené rozhodnutí je již čtvrtým rozhodnutím (druhým odvolacím) vydaným v téže věci, neboť žalobkyně plně využila svého práva na odvolání. S veškerou spisovou dokumentací byla žalobkyně seznámena dne 31. 10. 2024 při osobním nahlížení do spisu a také spolu s přípisem ze dne 22. 10. 2024 jí byla zaslána veškerá podání otce L. k vyjádření. Žalobkyně se vždy velmi obsáhle vyjádřila a svá podání doplnila množstvím příloh.
31. Žalovaná nepřistoupila k výsledku osob dle návrhu žalobkyně, neboť to považuje za nadbytečné. Žalovaná má za to, že doba péče v největším rozsahu každého z rodičů byla najisto prokázána listinami, zároveň pochybuje o nestrannosti výpovědí navrhovaných osob. Žalobkyně, Ing. O. a paní C. jsou provázáni příbuzenskými vztahy, kdy se ve vztahu k žalobkyni jedná o syna a sestru, zároveň jsou tyto osoby navzájem vázány majetkovými vztahy, lze tedy předpokládat jejich osobní zájem na věci. Dcera L. se vyjádřila zcela jednoznačně ve svém podání ze dne 12. 2. 2024, které bylo dodatečně podepsané doručeno dne 25. 4. 2024, a jeho pravost byla potvrzena přípisem ze dne 20. 11. 2024. Ani výpověď PhDr. R. (zemřel dne 10. 2. 2023), Mgr. Š. a MUDr. V. by nepřinesla v daném případě žádná nová zjištění. Mgr. Š. se vyjádřila dne 25. 5. 1999 v záznamu z psychologického vyšetření, který byl součástí soudní spisové dokumentace, a MUDr. V. je lékařkou pro děti a dorost, která rodinu znala z běžných návštěv ordinace v případě jejich nemocných dětí, kdy s ohledem na aktuální věk L. (35 let) by si stěžila na

ni pamatovala, a do případu tak vnesla nové rozhodné skutečnosti o rozsahu výchovy dítěte, se kterým v domácnosti přirozeně nežila.

32. Žalovaná odkázala na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 3. 4. 2024, č. j. 63 Ad 2/2024-27, kde je konstatováno, že *„zákon nevychází z jakési vyvratitelné právní domněnky, podle níž je muž povinen prokazovat, že o dítě pečoval převážně on, uplatní-li nárok na výchovné, protože se jaksí automaticky předpokládá, že o dítě vždy převážně pečuje žena, aniž by naopak její péči bylo třeba jakkoli dokazovat. Proto ani při prokazování uplatněného nároku nelze tímto způsobem postupovat. V každém případě je naopak nutno vycházet z individuálních okolností věci, které je třeba řádným procesním postupem postavit najisto“*.
33. Dále žalovaná odkázala na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 11. 2023, č. j. 51 Ad 3/2023-20, podle něhož *„není akceptovatelný paušální závěr správních orgánů učiněný odkazem na důvodovou zprávu k § 34a zákona o důchodovém pojištění v rozhodném znění, že tato částka, tedy institut tzv. výchovného, náleží primárně matce, jakožto ženě, která byla s dětmi na mateřské, respektive rodičovské dovolené - to vše bez řádného a kompletního dokazování ve smyslu § 3 správního řádu“*. K obdobnému závěru pak dochází i Krajský soud v Praze v rozsudku ze dne 30. 1. 2024, č. j. 55 Ad 7/2023-26, kde se uvádí: *„v různých etapách života dítěte a v závislosti na konkrétní rodinné situaci mohou o dítě pečovat různé osoby v různém rozsahu (například v určitém období více matka, v jiném období více otec, v dalším období oba rovnoměrně). Pro určení toho, kdo se pro účely přiznání výchovného staral o dítě v největším rozsahu, je však důležité, aby byla výchova posuzována jako celek během celého období nezletilosti dítěte. To znamená, že by mělo dojít k celkovému zhodnocení výchovy poskytované všemi osobami v různých fázích vývoje a výchovy dítěte, aby bylo možné správně určit, která osoba dítě vychovávala v největším rozsahu.“*

IV. Replika žalobkyně

34. Žalobkyně v replice ze dne 29. 5. 2025 uvedla, že žalovaná jen opakuje obhajobu otce L.. S ohledem na korespondenční adresu v Praze věc neměl řešit Jičín. Skutečnost, že nenahlížela do spisu, potvrzuje audionahrávka, kde je jasně nahráno, že úředníci jsou na straně žalobkyně, že prvostupňové rozhodnutí je na zrušení, ale vrátit to zpět prý nesmějí. Důkazy předkládala žalobkyně, otec neuvedl důkaz jediný. Hlavní vypiplání dcery včetně jejich rehabilitací celých 11,2 let plnila od jejího narození pouze žalobkyně. Otec bydlel na Smíchově a oni za ním jezdili na návštěvy (viz jeho vyjádření k otravě plynem z karmy na Smíchově). Občas k nim jezdil na návštěvy, ale hlášen s nimi nikdy nebyl. Dcera L. měla vždy adresu trvalého pobytu shodnou s trvalým pobytem žalobkyně, nikoli otce. O L. se nezajímal, což dokreslují fotky šťastné L. s její matkou, bratrem, tetou. S otcem žádné fotky nejsou. Kdyby měl otec právo na výchovné, nemusel by falšovat vyjádření L. Nepochybně adresa je psána otcem a podpis také není L.. Volba slov je totožná s volbou slov otce, L. by se takto nevyjádřila. Žalovaná jí nedala vědět, že L. potvrdila své vyjádření, dle názoru žalobkyně se opět jedná o nátlak otce. L. by sama nic nepotvrzovala. Jde o podvod, protože bylo údajně „podepsáno“ hned druhý den po doručení napadeného rozhodnutí otcí. Žalobkyně byla na mateřské až do nástupu na Ministerstvo zdravotnictví a neustále byla s L. doma, žalovaná jí zcela vědomě upírá zásluhy na výchově dcery.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

35. V doplnění ze dne 14. 7. 2025 žalobkyně uvedla, že žádá o nařízení ústního jednání a vyslechnutí všech svědků. Zároveň žádala o zrušení zastupování advokátkou JUDr. Bednářovou a o ustanovení Mgr. Rezkové Dřímlové zástupkyní žalobkyně. Výchovné se dává tomu, kdo byl na mateřské a rodičovské dovolené a pečoval o dítě alespoň po dobu 10 let věku, což ona splňuje s délkou 11,5 roku. Další starání muselo být tajně, aby nebyla zabita otcem dcery, když si nepřál, aby se stýkaly. Styku L. s matkou, jejím bratrem, dědou a tetou J. otec bránil. Otec se o L. nestaral vůbec, peníze jim nedával.
36. V dalším doplnění ze dne 30. 7. 2025 žalobkyně mj. uvedla, že nepravdy o zavírání L. a nestarání se dokládá např. potvrzením od třídní učitelky, že zaplatila za L. školu v přírodě, dále potvrzení v žákovské, že třídní učitelka děkuje za papíry, které po L. poslala škole. Také dokládá výpisy známek ze žákovské s jejími podpisy.

V. Obsah správního spisu

37. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti:
38. Žalobkyně požádala dne 8. 6. 2023 o přiznání starobního důchodu. V rámci této žádosti také požádala mimo jiné o zvýšení starobního důchodu za vychované dítě dceru L.. V této žádosti uvedla, že o dceru jiná osoba nepečovala, dcera jí byla svěřena do péče soudem, rozhodnutí soudu však v souladu s poučením nedoložila.
39. Součástí správního spisu je také žádost otce L. o zvýšení starobního důchodu za vychované dítě dceru L. Uvedl, že o dceru pečoval od jejího narození do zletilosti, do ukončení vysoké školy, do uzavření manželství a přiměřeně dosud. Žalobkyně se o dceru starala jen v nezbytné míře. Rodina se rozpadla, když se po útoku nožem a nočním útěku dcery rozhodl pro rozvod. Dcera chtěla být po rozvodu s otcem, žalobkyně jí však v jakémkoli styku bránila různými podvody i fyzicky. Nerespektovala dohody ani usnesení soudu o střídavé péči a L. podváděla, unášela, zapírala, vydírala zabitím domácích zvířat, vyhlašovala celostátní pátrání na její fingované ztracení apod. V době, kdy byla L. u žalobkyně, ani nechodila do školy a hrozilo jí opakování ročníku. Bojkotovala snahy otce, aby dceři nechal spravit zuby. Podávala na něj trestní oznámení pro údajná napadení, údajné sexuální zneužívání L. i syna žalobkyně. L. odmítala být u matky, která ji zavřela u sebe doma a nikam ji nepouštěla, ani do školy. Zoufalá L. utekla a byla nalezena spící 50 km od bytu. Pak ji úřady zavřely na psychiatrii, do diagnostického ústavu, a poté do dětského domova. Dne 4. 3. 2002 byla předána do péče otce. Po celou dobu devíti let trvání rozvodu se k ní žalobkyně chovala bezohledně. Žalobkyně neplatila výživné, jen někdy symbolicky. Dodnes na výživném dluží 50 000 Kč. L. ani on se s žalobkyní nestýkají a nic o ní neví. Rozvod ho stál kariéru. Zatímco někdy neměli na jídlo, žalobkyně L. posílala pohledy z dovolené v Řecku a v Bulharsku.
40. Přílohou žádosti otce je usnesení Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 4. 3. 2002, sp. zn. 14 Nc 15/2001. Z usnesení vyplývá, že dcera L. byla svěřena do péče otce, neboť dle vypracovaného znaleckého posudku z oboru psychiatrie a psychologie znalci za vhodnějšího vychovatele označili otce. Rozsudkem ve věci ze dne 29. 4. 2003, sp. zn. 14 Nc 399/99, byla dcera po rozvodu svěřena do výchovy a výživy otce. Z rozsudku vyplývá, že otec požádal dne 23. 8. 1998 o rozvod s žalobkyní. Rozsudkem I. stupně ze dne 14. 11. 2000 byla schválena dohoda rodičů o střídavé péči o nezletilou L. tak, že

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

v sudém měsíci v roce byla svěřena matce, otci pak v každém lichém měsíci v roce. Navzájem bylo rodičům stanoveno výživné na dceru a to otci 2 500 Kč a matce 1 500 Kč měsíčně. Úprava se týká období poté, co nabude právní moci rozsudek o rozvodu manželství rodičů nezletilé. Soud měl najisto postaveno hlavně to, že vztahy mezi rodiči jsou velice napjaté, dítě je vtahováno do jejich problémů, každý se snaží získat dítě do své výchovy. Ze závěrů znaleckých posudků MUDr. K. a PhDr. Ch. vyplynulo, že oba rodiče byli shledáni jako možní a schopní vychovatelé dcery, ovšem L. v důsledku rozpadu rodiny se spíše přiklonila k otci a k matce jevil její vztah výkyvy a slábl. Soud následně pořídil další znalecké posudky z oboru dětské psychiatrie a psychologie, jejichž provedením byla pověřena 2. lékařská fakulta UK v Praze. Znalci dospěli k závěru, že je vztah L. k rodičům polarizovaný a preferovanou osobou je otec. K matce má výrazně ambivalentní vztah. Vhodnějším se pro znalce jako vychovatel jevil otec. Dle zprávy kolizního opatrovníka z února 2002 si nezletilá L. přála žít s otcem a ke styku s matkou se v podstatě nevyjádřila. Soud měl za to, že skutkově byla situace natolik objasněna, že byly zamítnuty další důkazní návrhy ze strany žalobkyně. Soud zohlednil, že znalci řešili situaci, kdy matka neměla prakticky 9 měsíců kontakt s dcerou. Z opatrovnického spisu mělo vyplývat, že po roce v péči otce měla jednoznačně odmítavé stanovisko k tomu, aby byla s matkou a dalšími příbuznými osobami z jejího okolí v kontaktu. Konstatoval, že dcera L. preferovala výchovu u otce, odmítala zcela styk s matkou a chtěla mít klid. Dle posudku psychologa PhDr. H. měla dcera L., jejíž osobnost hodnotil jako vyrovnanou, bezvýhradně pozitivní vztah k otci, přičemž k matce a bratrovi měla naprosto negativní vztah. Vyhodnotil ji jako věrohodnou, chápavou a nikoliv se snahou ke klamavosti nebo k tomu, že by snad podléhala nějakému nátlaku.

41. Žalobkyně ve svém vyjádření ze dne 13. 7. 2023 uvedla několik obvinění ve vztahu k otci dcery. Žalobkyně tvrdila, že žili jenom z její výplaty, která díky „ošetřovačkám“ a její nemocné transplantované ledvině byla nízká. Uvedla, že otec dcery „se válel doma na gauči“ a po jejím příchodu z práce jí vyčítal, že v 17:00 ještě není večere. Uvedla, že sousedi často volali policistům, že žalobkyni mlátí. Manžel pro sebe vybral stavební spoření, které bylo určené dceři.
42. Prvostupňové rozhodnutí ze dne 17. 8. 2023 konstatovalo, že o dítě pečoval v největším rozsahu její otec. Správní orgán provedl šetření ze své evidence nárokových podkladů k dávkám důchodového pojištění, zkoumal doklady prokazující dobu trvání zaměstnání, čerpání dávek nemocenského pojištění, především dávek souvisejících s mateřskou a rodičovskou dovolenou. Přihlížel ke skutečnostem, u kterého z rodičů a ve kterém období docházelo ke ztrátě na výdělku, kterou lze uvést do souvislosti s péčí o dítě. Konstatoval, že je zřejmé, že matka v době od narození dcery do roku 1993 nevykonávala výdělečnou činnost z důvodu mateřské dovolené, a došlo tak u ní ke ztrátě na výdělku, přičemž otec dcery byl v totožné době zaměstnán bez výpadku příjmů, zaměstnavatelem mu byly v téže době zúčtovány dosažené vyměřovací základy. Oproti tomu byly u otce dítěte v době od vydání předběžného opatření ze dne 4. 3. 2002, sp. zn. 14 Nc 15/2001, zaznamenány významné výpadky příjmů v rozmezí let 2002 až 2004. Správní orgán měl za to, že o dceru v době od narození do února 1993 poskytovala větší péči matka. Následně od března 1993 do 3. 4. 2001 pečovali oba rodiče. Za dobu od 4. 4. 2001 do 3. 3. 2002 nelze převážnou péči v důsledku účinnosti předběžného opatření soudu sp. zn. 14 Nc 15/2001 o umístění dcery na dětské psychiatrické oddělení a po skončení léčby předání dcery do dětského diagnostického ústavu v Praze 4 a následného přemístění do Dětského domova P. přiřknout žádnému z rodičů. V době od 4. 3. 2002 do zletilosti

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

dcery pak s přihlédnutím k usnesení o předběžném opatření a rozsudku, kterým byla dcera svěřena do výchovy a výživy otce, větší rozsah péče o dceru poskytoval otec. Prvostupňový správní orgán uzavřel, že větší rozsah péče poskytoval otec, který pečoval od března 1993 do dubna 2001 a následně od března 2002 do zletilosti dcery, tj. po dobu 13 let a 1 měsíce, oproti matce, která pečovala v období kratším, od narození do dubna 2001, tj. po období 11 let a 2 měsíců.

43. Žalobkyně proti tomuto rozhodnutí podala odvolání. Namítala, že mateřská s rehabilitacemi trvala 3 roky, přičemž otec dcery byl po roce 2002 po operaci páteře, kdy nemohl chodit. Nejednalo se tudíž o výpadky z důvodu výchovy dcery. Uvedla, že s dcerou léta chodila na rehabilitace Vojtovou metodou a kvůli tomu chyběla v zaměstnání. S dcerou a se synem byla na 14denním školním pobytu v Itálii a také byli na výletě na Karlštejně. Otce výlety s dcerou otravovaly. V dětském domově byla dcera „na vymytí mozku“. Otec L. začne opět šikanovat, aby dostal pár korun ke svému vysokému důchodu. Otec se o rodinu ani o dceru L. nikdy nezajímal. Peníze nedával, ukládal si je na budoucí časy. Mlátil je a jinak jim ubližoval. Dělal si svou kariéru a peníze na výživu L. nedával. Měl byt na Praze 5 a k rodině si došel jen občas pro jídlo a vyprat prádlo. Na začátku ledna 1998 se na rok odstěhoval z Prahy. Na L. si nevzpomněl ani zavoláním, ani dárkem a ani neplatil nic na její výživu. Rok a dva měsíce, možná déle. Pak mu někdo poradil, že by mu mohl být přisouzen byt, na který by jinak neměl nárok. Dělal kariéru v ČSAD a v Coca Cole. Dlouho byl nezaměstnaný a žádal výživné pro sebe od žalobkyně. Když mu šlo kvůli bytu o dceru, nechal se na doporučení ředitelky dětského domova zaměstnat v Nadaci Naděje. Mgr. K. mu zajistila hostitelskou rodinu, protože L. nemohl zvládnout, L. ho odmítala. Koncem února 1999 začal L. odvážet bez domluvy a upozornění školy. Nebral si ji každý den, ale jen jak se mu to hodilo. L. s ním dlouho odjíždět nevydržela a bránila se víc, takže ji musel nechat jít domů k matce. Do doby odvozu na základě předběžného opatření vydaného na popud otce byla L. jen s matkou, bratrem a občas se svou tetou J. a dědečkem. Protože s ním L. jezdit nechtěla, byla dána do dětského domova, bez ohledu na vůli L. Ze zprávy Mgr. Š. vyplývá, že se o L. starala jen žalobkyně. Ve škole měla pro dobrou matčinu péči samé jedničky. Nemohlo jít o společnou péči. Pracovnice OSSZ v Jičíně žalobkyni sdělila, že otec nemá zažádáno o výchovné a že stačí rozsudek o rozvodu, když se rozvedli až skoro v její zletilosti. Žalobkyně uvedla, že svou péči a pomoc sestry J. a syna J. může doložit svědeckými výpověďmi J. C., I. T. a J. O., J. K. a M. K., zprávou Mgr. Š. a paní O. L. nebyla v dětském domově kvůli matce, ale kvůli otci, a aby nemusela měnit školy, jak chtěl otec (zpráva PhDr. P. a žádost na Úřad vlády). Opilá soudkyně Křišťanová celý rozsudek popletla. L. změnami škol ztrácela jistotu, kamarádky a učitelky, které měla ráda. Když ji chtěl otec s orgánem sociálně-právní ochrany dětí odvézt, chtěla domů ke své mamince. Dali ji na psychiatrii k MUDr. Š., která psala, že L. chce zpátky ke své matce, bratrovi, tetě i dědovi, ale k otci nechce. Za podvody s L. byla ředitelka Mgr. K. odvolána a potrestána. Po propuštění z dětského domova L. tajně chodila a prosila o radu a o peníze. Stěžovala si, že musí uklízet, prát a vařit, že by jinak byla ve špině a jedla suchý chleba. Její kamarádky chodily za žalobkyní, aby L. pomohla, že jí otec říkal, že ji máma nemá ráda. Soudní spor o rozvod a svěření L. do péče měla na starosti soudkyně, která i v soudní síni pila alkohol, na stole měla jiný spis a oslovovala je jinými jmény. U jednoho jednání se pozvracela a vůbec nevěděla, co dělá. Advokáti podali stížnost. Otec L. s rodinou nebydlel, byl hlášen na adrese v Praze 5, kde také pobýval a žil. Vyhodili ho z ČSAD a Coca Coly. K výpočtu ztráty na výdělku pro účely výchovného žalobkyně

uvedla, že tříletá mateřská dovolená s ošetrovným je větší ztráta než jenom ošetrovné otce. Žalobkyně měla v době těhotenství reálnou možnost být ředitelkou, po mateřské dovolené s ní však nikdo nepočítal. Po návratu z mateřské dovolené musela nastoupit na Ministerstvo zdravotnictví, kde bylo platové ohodnocení nižší. Nejvíce starostí a práce je kolem dětí do 10 let. Ve 13 letech jde již skoro o dospělého člověka. Také se L. musela starat o otce, zejména po operaci páteře. Žalobkyně shrnula, že o dceru L. pečovala od narození, tedy v nejtěžších letech do 11,2 let, čímž překročila zákonem stanovenou lhůtu 10 let pro přiznání výchovného. L. byla těžce nedonošená a vyžadovala velkou péči, zejména na začátku.

44. Přílohou odvolání je mimo jiné vyjádření MPSV ze srpna 2001, z něhož vyplývá, že Dětský domov P. se vyjádřil tak, že se jednalo o jednostrannou podporu otce. Z vyjádření vyplývá, že dcera L. navštěvovala rodinu sociální pracovnice dětského domova formou hostitelské péče. Ve vyjádření je uvedeno, že vztahy mezi L. a jejími rodiči až do řízení o rozvodu byly velmi dobré a nebylo zjištěno, že některý z rodičů svá rodičovská práva zneužíval. Měla shodné citové vazby k oběma rodičům, jak naznačuje i její korespondence a vyjádření třídní učitelky v počátcích sporu. Její ovlivnění je tak silné, že skutečně věří, že je v zařízení vinou matky, která nesouhlasila s jejím pobytem u otce. Svěření do výchovy matce by bylo traumatizující.
45. Z lékařské zprávy ze dne 29. 4. 2010 zpracované sociální pracovnící O. vyplývá, že žalobkyně měla od 22. 6. 1999 do 23. 12. 2002 rodinné psychoterapeutické konzultace s psychologem PhDr. R. a maximálně s terapeutem spolupracovala, na rozdíl od bývalého manžela, který měl dceru L. přivázet. Opakovaně se pod různými záminkami omluvil a nakonec přestal spolupracovat úplně. Nezletilá dcera byla systematicky programována otcem proti matce, což lze nazvat systémovým týráním nezletilé. Přestože žalobkyně touto situací trpěla, vycházela vstříc zájmům dcery a snažila se udržet dobré vztahy mezi členy rodiny.
46. Žalobkyně ke svému odvolání předložila také obžalobu, dle níž měl otec L. dne 28. 11. 2000 způsobit žalobkyni těžkou újmu na zdraví a dne 3. 1. 2001 jí úmyslně ublížit na zdraví.
47. Dle zprávy z psychologického vyšetření ze dne 11. 5. 1999 Mgr. Š. žalobkyně měla uvést, že otec často L. vyzvedne ze školy bez předchozí domluvy a odveze ji k sobě domů. Dcera to měla dle zprávy potvrdit a měla uvést, že by raději spala doma s matkou, zatímco převážně spí u otce. Dcera měla uvést, že by byla ráda, kdyby byli všichni pohromadě. Dříve chodila do jiné školy, otec ji přeřadil do jiné. V předchozí škole se jí líbilo více. Byla u ní diagnostikována dyslexie.
48. Dle pracovního hodnocení ze dne 24. 4. 2002 byla žalobkyně hodnocená jako pracovitá a spolehlivá, její pracovní činnost však byla příliš často narušována odchody k různým vyžadovaným výsledkům a k soudním jednáním, ze kterých se vracela vyčerpaná. Její osobnost se jeví jako vyrovnaná a klidná. Dále je uvedeno: Nemocnost 21 dnů v období od 7. 9. 2000 – 27. 9. 2000 a 200 dní v období od 13. 10. 2000 do 30. 4. 2001.
49. Dále žalobkyně přiložila prohlášení pana Ť., v němž je uvedeno, že se žalobkyně sama starala o své děti od narození dobře až do doby, kdy dceru v roce 2001 odvezl otec.
50. Dále je přílohou odvolání vyjádření sestry žalobkyně, v němž uvádí, že se žalobkyně dobře starala o dceru až do jejích 11 let. Jezdila s ní i se synem na výlety, doprovázela ji

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

do školy, učila se s ní. Dne 4. 4. 2001 měla být dcera násilně odebrána ze školy otcem. Dcera byla u své matky 11 let od narození. Otec se o dceru a ani o syna nezajímal, ani finančně na výchovu dcery nepřispěl. Uvedla, že od ledna 1998 otce L. neviděli, protože se odstěhoval mimo Prahu. Začátkem března 1999 začal L. ovlivňovat a odvádět ze školy. Od června už se odvést nenechala.

51. Přílohou k odvolání je také svědecké vyjádření syna žalobkyně. Uvádí, že pokud u nich otec L. mimořádně pobýval, nezajímal se o nic a zejména ne o dceru. Bydlel ve svém vlastním bytě na Praze 5. O L. se starala matka. Otec L. s nimi nikdy nebydlel, občas jen dojížděl a jedl a přespával, nechal si vyprat a vyžehlit. Přestavoval si celou dobu svůj byt na Smíchově a nijak rodinu nepodporoval. Od roku 1998 bydlel nepřetržitě přes rok u nějaké paní na Benešovsku nebo Kolínsku. S péčí o L. jim pomáhal nejen pan K. se svou rodinou, ale i jeho teta a děda i R. T. Dne 7. 7. 1998 poprosili otce L., aby se postaral o L. U L. došlo k podstatnému zhoršení prospěchu ve škole po návratu z dětského domova, oproti stavu, kdy byla spokojená u své mámy se samými jedničkami. Otce nikdy výchova dcery nezajímala. Nezajímalo ho, že matka musí s dcerou cvičit Vojtovou metodou a musí s ní běhat po lékařích, když byla nemocná. Matka s L. rehabilitovala a docházela s ní na ortopedii i neurologii. Matka všem vařila, prala a starala se. L. k otci nikdy nechtěla. Matka se o L. starala do jejích 11 let. Po propuštění z dětského domova jí bylo 13 let. Vařila otci, uklízela a prala mu. Matka se o L. starala nepřetržitě 11 let a 2 měsíce, do 4. 4. 2001. L. k nim pak docházela pro jídlo a pro peníze. Neměla u otce co jíst.
52. Dále je přílohou odvolání prohlášení pana T. ze dne 28. 9. 2023, kterým potvrdil, že se žalobkyně sama starala o dceru L. i syna J. až do roku 2001.
53. V doplnění odvolání žalobkyně upozorňuje na agresivní sklony otce L. a na to, že měla být jeho žádost o výchovné antedatována. Otec dceru omezoval na svobodě, nemohla za matkou, účastnil se systémového týrání, málem zabil žalobkyni autem, pustil plyn, napadal ji fyzicky i psychicky, aby vyhrál spor, nechal dceru dopovat antidepresivy, které snižují vnímavost.
54. Součástí správního spisu o odvolání je dále vyjádření MUDr. B. ze dne 16. 5. 2001, která uvádí, že pacientka (L.) navštěvuje oční oddělení za doprovodu matky, jen jednou za doprovodu otce. Z vyjádření Ing. F. ze dne 14. 9. 2000 vyplývá, že měla žalobkyně mnohokrát přivést do kanceláře svou dceru, přičemž z nich vždy vyzařovala spokojenost a hezký vztah. Dcera kreslila a obracela se na matku s prosbami o radu či pomoc. Když volal její otec, dcera s ním hovořit odmítla. Třídní učitelka dcery uvádí, že od 19. 5. - 1. 6. 1999 jela L. na školu v přírodě. Pravidelně od matky dostávala pohledy, z kterých měla vždy radost. Od otce dostala několik dopisů. Třídní učitelka uvádí, že otec dceru navečer odváží na Smíchov do bytu, kde dříve bydlela celá rodina. Od té doby do školy přichází pozdě a nemívá domácí úkoly.
55. Otec žalobkyně ve svém návrhu na předběžné opatření ze dne 19. 5. 2002 uvádí, že žádá o styk s vnučkou jedenkrát za čtrnáct dní od pátku 18:00 do neděle 18:00. Dále žádal o prázdninový pobyt L. u něj, neboť byl vždycky on, kdo se o L. během prázdnin staral. Trávila téměř celé prázdniny s ním, se svou matkou či bratrem, nebo s ní matka jela na nějaký čtrnáctidenní zájezd. Otec si na L. nikdy nebral dovolenou a nebyl s ní ani v době nemoci, a to ani v době, kdy byl nezaměstnaný.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

56. Z vyjádření MUDr. J., CSc. vyplývá, že L. přišla na setkání s matkou o pět minut později s novou knížkou v ruce. Oblečena byla čistě, byla upravená a na tváři měla indiferentní výraz.
57. V žádosti otce L. o výživné manžela ze dne 30. 10. 2000 je uvedeno, že od 1. 9. 1999 je bez zaměstnání a bez příjmu.
58. Z dopisu ředitelky odboru sociální politiky Ing. K. ze dne 7. 2. 2002 vyplývá, že ve spisové dokumentaci jsou zprávy, z kterých je zřejmé, že otec byl s L. v každodenním kontaktu. Z oznámení výsledku šetření stížnosti vyhotovené Krajským úřadem Středočeského kraje ze dne 3. 12. 2001 vyplývá, že z knihy návštěv v Dětského domu P. vyplývá hrubý nepoměr mezi počtem návštěv L. uskutečněných otcem a uskutečněných matkou. Je zde uvedeno, že se prokazatelně jedná např. o 17 návštěv otce v období od 22. 8. 2001 do 11. 11. 2001, ale ani o jedinou návštěvu matky, přestože tato o setkání s dcerou opakovaně žádá. Sociální pracovnice dětského domova paní R. měla opakovaně umožnit otci návštěvy dcery i mimo stanovené termíny.
59. Otec L. s odvoláním žalobkyně nesouhlasil. Dcera nebyla dána do dětského domova na popud otce, ale poté, co utekla z domova po třech měsících, kdy ji matka zavřela asi na tři měsíce a bránila jí ve styku s kýmkoli. Nepouštěla ji ani do školy. Neměla jídlo ani pití a matka ji po útěku nehledala. Náhodně ji našli policisté spící u silnice. Dcera měla být odvezena do ozdravovny, aby byla ochráněna v neutrálním prostředí. Skončila však na psychiatrii a v diagnostickém ústavu a následně v dětském domově. Po svěření dcery do péče otce ji nechal vybrat, do které školy by chtěla chodit. Na zájezdu v Itálii se matka o dceru starala tak, že jí nechala zahnisat ucho, které pak řešil otec. Pro rodinu již před svatbou rekonstruoval byt na Smíchově, kde několik let žili a narodila se zde i dcera. Budoval i byt na Praze 4 s otcem žalobkyně, tam se později přestěhovali. Žili z jeho účtu. O dceru pečoval. Matka zapnula pračku, avšak sušení, žehlení a ukládání nechala na otci, když se vrátil z práce. Nikdy nikoho nemlátil. Dvakrát však byl zraněn synem žalobkyně. Po podání žádosti o rozvod byl zpět na Smíchově z hlediska bezpečnosti i proto, že žalobkyně vyměnila zámky v bytě na Praze 4. Dceru si zpočátku střídali. Žalobkyně měnila termíny a dceru nepředávala, předstírala, že se dcera ztratila. Běžně předávala dceru bez rovnátek na zuby, bez spodního oblečení apod. Dcera měla problémy se školním prospěchem a otec se s ní učil na postupovou zkoušku do dalšího ročníku, aby nepropadla. Jméno I. T. mu nic neříká. Jméno K. zná, protože to byl přítel žalobkyně, který mu dceru předal. V dětském domově a po propuštění se dcera s matkou již vůbec nechtěla setkávat. Následně ani s bratrem a dědou. Že dcera chodila tajně za matkou po peníze, je výmysl. Matka neplatila soudem stanovené výživné na nezletilou dceru, která to v době zletilosti vzdala. Soudkyně Křišťanová bez ohledu na situaci stále prosazovala společnou péči o dceru. Nikdy při jednání nebyla opilá ani nezvracela.
60. Rozhodnutím ze dne 29. 1. 2024 žalovaná zrušila první rozhodnutí ve věci a věc vrátila správnímu orgánu I. stupně k novému projednání. Žalovaná uvedla, že správní orgán rozhodoval pouze na základě velmi strohých informací, které získal ze subjektivních vyjádření účastníků řízení. Jedinými relevantními podklady založenými ve správním spise jsou pouze usnesení o předběžném opatření, jímž se dcera předává do péče otci, a rozsudek, kterým Obvodní soud pro Prahu 4 svěřil dceru po dobu po rozvodu do výchovy a výživy otci. Správní orgán při svém rozhodování pouze porovnal délku období, kterou mohli poskytovat dceři oba účastníci, aniž by se více zabýval mírou poskytované péče a s tím spojenými negativními dopady na výši důchodové dávky.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

61. Otec L. doplnil do řízení své vyjádření. Pokud snad má žalobkyně nižší důchod, není to z důvodu péče o dceru. Kromě mateřské dovolené jí nic nebránilo v zaměstnání, ale ráda předstírala nemoci a později i léčení údajných napadení z jeho strany. Nejpozději po umístění dcery v dětském domově 4. 4. 2001 mohla pracovat bez omezení. Umí si sehnat jakékoliv lékařské potvrzení. Jednou policie vyšetřila, že MUDr. V. napsala matce nepravdivé potvrzení, které používala proti otci dcery. Dokázala si opatřit i nepravdivé policejní potvrzení. Nepravdivost potvrdilo šetření obvodního ředitelství policie. Postarala se o snížení jeho příjmů. Byl ředitelem ČSAD a později vedoucí distribuce zahraniční firmy Coca-cola, po podání žádosti o rozvod však přišel o kariéru. Stále někde hledal a zachraňoval dceru, chodil po desítkách soudů, po mnoha podání vysvětlení na polici, navštěvoval s dcerou psychology a pomáhající centra, která se snažila zlepšit vztah dcery k matce. S dcerou chodil léta na ortodontii, k lékařům, do školy.
62. Zároveň bylo doplněno vyjádření dcery L. ze dne 11. 2. 2024. Uvádí, že ji matka každý den ráno odvedla k sousedce, která byla též na rodičovské se svým dítětem. Většinou se pro ni vrátila dříve, než se její otec vrátil z práce. Otec se s ní a nevlastním bratrem snažil trávit co nejvíce času. Její bratr trpěl záchvaty vzteku a žárlil na ni. Matka velmi často dávala přednost sobě a svým potřebám, převážně svému vzhledu. Chodila na manikúru, nechávala si profesionálně barvit vlasy, chodila jen v botách na vysokém podpatku a drahém oblečení. Na tato místa je brala též, dcera tam seděla a čekala. Do školky chodila s oběma rodiči, ale jen zprvu, později ji vodil i vyzvedával táta. Pečoval o ni od doby, co si pamatuje. U matky se cítila jako módní doplněk. Po přestěhování do bytu na Praze 4 docházela do školky, kam ji vodil otec, který jí provlékal tkaničky do nových bačkor. Paní učitelku to překvapilo, dceři to však přišlo normální, neboť všechno obstarával její otec. Do školy ji vodil většinou otec, vyzvedávali ji oba rodiče. Chodila do školní družiny a odcházela téměř vždy jako poslední, protože ji většinou vyzvedával otec po práci. Jednou ji měla vyzvednout matka, ale nepřišla a družinářka ji vzala k sobě domů. Když se vrátil otec z práce a zjistil, že tam dcera není, šel ji vyzvednout k družinářce. Otec řešil s učitelkou, když chodila za školu. Matka mu pouze nadávala, že za to může on. Byla jí diagnostikována dyslexie a otec s ní šel do pedagogické poradny a nechal si poradit, jak s ní má cvičit, aby se její čtení zlepšilo. Také s otcem podle toho několik let trénovali a později si před spaním četli encyklopedie. Nechtěla již chodit do ZŠ Jeremenkova, protože se jí tam děti i učitelé smáli. S otcem objeli všechny školy kolem bydliště a dal jí vybrat, kam chce chodit s tím, že nesmí chodit za školu. Postupně se vztahy v rodině vyhrotily a bydlela s tátou v obýváku, zatímco máma bydlela v ložnici a bratr v dětském pokoji. Otec se staral o celou domácnost sám, vařil, uklízel, žehlil, zašival prádlo pro všechny. Později vychovával i štěně Astora. Postupně se otec začal starat jen o ně dva. Vozil ji do školy, dělal s ní úkoly, učil ji jezdit na kole, lyžovat, plavat, jezdit na koních, tábořit apod. Jezdili na hory a různé výlety. Ve Volanicích, kde měl děda chalupu, postavil otec dřevěný hrad s padacím mostem, kde si spolu hráli. Nepamatuje si ani jeden případ, kdy měla její matka vařit, žehlit, či vytírat podlahu. Otce si tak pamatuje, většinou uklízeli společně. Jednou si spolu chtěli udělat něco nového k jídlu a zkusili vařit chobotničky, které se nechtěly uvařit ani po hodinách. Otec se staral i o ostatní věci, balil jí i věci na školu v přírodě, šel s ní s kufrem k autobusu, posílal jí pohledy, aby jí nebylo smutno, a čekal na ni před školou, když se vraceli. Mámu nezajímala.
63. Když šla na operaci kýly, chodil za ní jen otec, a když jim povolili odejít, tak pro ni hned přijel. Také jí přivezl oblíbeného plyšáka Lasii. Spávala do 9 let s tátou, protože se tak cítila v bezpečí. Když bratr napadl otce nožem, jeli do nemocnice a následně do bytu na

Smíchově. Matka je přemluvila, aby se vrátili, a začala se o dceru zajímat. Navštěvovaly její kamarádky, chodily k dědovi, kupovala jí věci a pořídila jí také koně. Když zjistila, že otec podal žádost o rozvod, řekla dcera, že chce být s ním. Matka však všem říkala, že dcera chce být s ní, tvářila se, že o ni pečuje, a všem říkala, že otec dceru navádí proti ní. Pak matka vyměnila zámek u bytu a nedala dceři ani otcí klíč. Otec se tak vrátil na byt na Smíchově. Když tam za otcem po škole přišla, zavolala matce, aby věděla, že je tam. Matka přesto nechala vyhlásit celostátní pátrání. Přestože chtěla být u otce, soudkyně rozhodla ve prospěch střídavé péče. Když byla u matky, tak ráno nevstávaly a nechodila do školy. Matka se nestarala, zda má co jíst. Otec ji vozil do školy a všechno jí dokoupil, co jí matka vzala. Otec s ní chodil i na ortodoncii na opravení zubů. Když u mámy šla do školy, byla bez snídaně a svačiny. Matka jí zařídila návštěvy u psychologů Š., která na ni po dobu sezení křičela, že musí milovat matku, protože jí dala život. Když se matce naskytla možnost jet s bratrovou školou do Itálie, vzala obě děti, o dceru se však nestarala. Jednou jí matka zavolala, že je její králík nemocný a že ho musí zachránit. Šla tam, králíkovi nic nebylo, ale matka ji uvěznila asi na čtyři měsíce. Byla zavřená v bytě, nechodila do školy, se psem nebo ven mohla jen pod dohledem matky nebo bratra. Nakonec od matky utekla se psy z venčení a šla za svým koněm, kterého jí matka koupila. Neměla peníze na jízdenku, a tak usnula u cesty, kde ji našel policista. Byla umístěna na oddělení psychiatrie. Vyzvedli si ji matka s dědou. Následně byla opět umístěna na oddělení psychiatrie. Byla tam asi 3 dny a následně byla předána do diagnostického ústavu. Navštívil ji otec a po pár dnech byla přemístěna do Dětského domova P. Nechtěla tam být a utekla k otcí. Nechtěla, proč nemůže být s otcem. O výmyslech své matky se dozvěděla až když byla zletilá a žádala o zaplacení dlužného výživného. Když otec nebyl doma, šla za dědou. Odvezli ji na chatu do Volanic, kde ji otec následující den hledal. V dětském domově ji otec navštěvoval často, matka jen občas. Když za ní přijel otec, věnoval se jí a dělal s ní i školní úkoly. Když jí něco chybělo do školy nebo z oblečení, vždy to sehnal a dovezl jí to. Matka si vymyslela, že otec dceru sexuálně zneužíval. Musela absolvovat různé testy a byla vyslýchána. Už se s matkou ani nechtěla setkávat. Když ji pustili domů k otcí, čekal ji doma stromeček s dárky od Vánoc a její pes Alf. Musela se s matkou setkávat u mnoha psychologů, i když vůbec nechtěla. Matka se o dceru nezajímala, pouze vykládala, jak je otec špatný. Nechtěla se setkávat ani s dědou, protože by ji dal k matce. Nechtěla se setkávat ani s bratrem. Před maturitou byla umístěna do zařízení v Rybitví, což si přála její matka. V době, kdy matka neplatila výživné, posílala pohlednice a fotografie ze svých dovolených u moře. Matka se o ni nezajímala, později jí přímo ubližovala a používala ji jen jako prostředek ke trápení otce. Co si pamatuje, tak matka pořád předstírala nemoci svoje i dcery, aby nemohla do školy a k otcí. Otec se o ni vždy staral. Pomáhal jí z problémů a podporoval ji. Kvůli péči o dceru nemohl po dětském domově mít tak dobrou práci, jaká by odpovídala jeho vzdělání, znalostem a schopnostem. Zaplacení výživného po 21 letech vymáhání vzdala, a tudíž jí matka dluží výživné od jejích 11 let.

64. Vzhledem k tomu, že vyjádření dcery nebylo podepsané, vyzval správní orgán I. stupně dne 18. 4. 2024 dceru L., aby osvědčila, že se jedná o její vyjádření. Dne 25. 4. 2024 byl doručen dopis dcery, ve kterém se potvrzuje, že se jedná opravdu o její vyjádření k dokreslení péče jejích rodičů s přílohou, kterou byla uvedena písemnost autorizovaná.
65. Rozhodnutím ze dne 30. 5. 2024 správní orgán I. stupně rozhodl, že o dítě L. osobně pečoval v největším rozsahu otec. Shledal, že dceři v době od narození do února 1993 poskytovala větší rozsah péče matka. Dále měl za nesporně definované období od 4. 4.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

2001 do 3. 3. 2002, kdy péči v důsledku účinnosti předběžného opatření soudu sp. zn. 14 Nc 15/2001 o umístění dítěte na dětské psychiatrické oddělení Fakultní Thomayerovy nemocnice a po skončení léčby předání dítěte do dětského diagnostického ústavu v Praze 4 a následného přemístění do Dětského domova P. neposkytoval žádný z rodičů. Správní orgán měl vzhledem k soudním dokumentům za prokázané, že v době od 4. 3. 2002 do zletilosti dítěte poskytoval větší rozsah péče otec. Předmětem detailního šetření v této věci tak zůstalo období od března 1993 do března 2001, a to především z pohledu míry poskytované péče dítěti, která měla či mohla mít možné negativní dopady na výši důchodových dávek účastníků řízení. Správní orgán opětovně zhodnotil příjmy, doby pojištění a vyloučené doby obou účastníků se zřetelem na období let 1993 - 2001. Správní orgán zkoumal a vyhodnocoval možné negativní dopady na výši důchodových dávek obou účastníků řízení v kontextu s vyjádřením dcery. Správní orgán se přitom opřel o hodnocení psychologa PhDr. H., který uvedl, že lze dceru L. hodnotit jako vyrovnanou a díky její inteligenci jako věrohodnou, chápavou a nikoliv se snahou ke klamavosti nebo k tomu, aby podléhala nějakému nátlaku. Pohlížel tedy na vyjádření dcery jako na věrohodný zdroj informací, důležitých pro řízení ve věci, zpracovaných dospělou osobou. Správní orgán tak období let 1993 - 2001 vyhodnotil s odkazem na vyjádření dcery L. tak, že v období od března 1993 do konce roku 1995 převážně pečoval o dceru otec, u kterého je v tomto období zaznamenáváno též omezení vyměřovacích základů. V období počátku roku 1996 do srpna 1999 převážně pečovala o dceru matka. V tomto období je v podkladech evidován propad či výpadek příjmů na straně matky. Ačkoli dcera ve svém vyjádření neuvádí převažující péči matky, např. v době nemoci, lze v tomto období hodnotit rodinu jako funkční a převažující péči přiřknout matce dítěte. V dalším období, od září 1999 do března 2001, je evidován propad či výpadek příjmů na straně otce dítěte, což koresponduje s popisovaným obdobím nefunkčnosti rodiny a odděleným bydlením účastníků, kdy dcera uvádí převážnou péči ze strany otce. Proto pro období od září 1999 do března 2001 správní orgán vyhodnotil, že převážně pečoval o dceru L. její otec. Otec dceři poskytoval péči ve větším rozsahu po dobu 10 let a 5 měsíců, zatímco žalobkyně dceři poskytovala péči ve větším rozsahu po dobu 6 let a 8 měsíců.

66. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání. Uvedla, že se rozhodnutí neřídí doporučeními, která vyplývají z rozhodnutí ze dne 29. 1. 2024. Otec nic z výchovy dcery nedoložil, jen na žalobkyni hází nepodloženou špínu. Byl to otec, kdo dal dceru do dětského domova. Celou mateřskou dovolenou byl otec v práci, dcera ho nezajímala. Dcera měla svalové obtíže, jezdily na rehabilitace a 8x denně doma rehabilitovaly Vojtovou metodou. Tím si žalobkyně zničila páteř, ale dělala to pro svou dceru, se kterou měly dobrý vztah. Otec se o dceru nezajímal a vzal funkci ředitele. Žalobkyně kvůli mateřské dovolené přišla o nabízené místo ředitelky a nakonec o práci vůbec. V Hradci Králové bylo rozhodnuto v její prospěch a spis byl dodán do Prahy, kde také rozhodli v její prospěch. L. šatila a živila až do 19 let, neboť otec by to nezvládl. Potřeboval dceru jen jako uklízečku a kuchařku. I toto rozhodnutí bylo nejprve posláno na nesprávnou adresu, aby nabylo právní moci bez jejího vědomí.
67. Napadeným rozhodnutím ze dne 19. 11. 2024 bylo zamítnuto odvolání žalobkyně. Žalovaná konstatovala, že je nutno především vycházet z rozhodnutí vydaných v rámci opatrovnického soudu, např. kterým byla dcera L. předána do péče otci a svěřena pro dobu po rozvodu do výchovy a výživy otce, neboť jde o veřejné listiny, mají při hodnocení důkazů vyšší důkazní sílu než listiny soukromé v důsledku presumpce

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

správnosti, resp. pravdivosti jejich obsahu. Pokud jde o vyjádření účastníků, je zřejmé, že obsahují jejich subjektivní pohled na věc, který může být zkreslený. Z vyjádření účastníků tak žalovaná vzala za prokázané takové skutečnosti, na kterých se obě strany sporného řízení shodují. V případě svědků, jejich čestných prohlášení a výpovědí se jedná o osoby mající vztah k žalobkyni, pro výsledek správního řízení jsou podstatné zejména závěry rozsudků a záznamy v podobě úředních listin. Vyjádření dcery je listinný důkaz zachycující projev dcery, která je způsobilá vystupovat v řízení jako svědek, a proto správní orgán nemůže při svém rozhodování takovéto prohlášení pominout. Časová osa jednotlivých vzpomínek koresponduje s událostmi popsány v soudních dokumentech i s psychologickými závěry z vyšetření. Dne 11. 9. 2024 žalovaná zaslala oběma účastníkům oznámení, kde je v souladu s § 36 správního řádu obeznámila s právem navrhnout důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení. Dále měli právo nahlédnout do spisu a povinnost označit důkazy na podporu svých tvrzení. Otec L. odkázal na svá předešlá vyjádření a vyjádření dcery L. Žalobkyně rozporovala s ohledem na trvalá bydliště účastníků místní příslušnost a zopakovala, že se o dceru starala ve větší míře ona. Dne 7. 10. 2024 kontaktovala žalovaná žalobkyni, vysvětlila dotazy ohledně místní příslušnosti k rozhodování. Když žalobkyně uvedla, že se její zdravotní stav nelepší a neví, zda bude schopna dostavit se k nahlédnutí do spisu, žalovaná jí doporučenou zásilkou zaslala kopie všech podání, která učinil otec L., byla jí stanovena lhůta pro vyjádření se k podkladům do pěti kalendářních dnů od doručení výzvy a zároveň jí bylo sděleno, že ostatní podání, vyjma prohlášení dcery, byla učiněna pouze z její strany. Dne 25. 10. 2024 bylo žalované doručeno podání pana T., který sdělil, že otec L. manželku již od porodu bil a mnohokrát ji zranil, bil také syna J. Dne 31. 10. 2024 se dostavila žalobkyně k nahlédnutí do spisu. Zpochybnila vyjádření dcery, sdělila, že podpis jistě není dcery a obsah textu je nápadně podobný textu otce. Uvedla, že rozhodnutí ze dne 30. 5. 2024 neobdržela a domnívá se, že jí otec L. vybral schránku. Pozastavila se nad skutečností, že je akceptován názor dcery L., která je ovlivněna, ale vyjádření soudů, bratra L. J. a tety nejsou brána v potaz. Žalovaná uvedla, že k vyhotovení žalobkyní požadovaných posudků (z oboru písmoznalectví, psychologie a psychiatrie) ve vztahu k vyjádření dcery L., neshledala důvod, neboť měla k dispozici jiné věrohodné podklady na základě kterých mohla rozhodnout. Dcera byla dne 7. 11. 2024 vyzvána ke sdělení, zda se skutečně jedná o prohlášení učiněné na základě svobodné vůle a z vlastního přesvědčení a také zda dokument vlastnoručně podepsala. K výzvě se však ke dni vydání rozhodnutí nevyjádřila. Tento podklad však žalovaná nepovažovala za stěžejní, ale pouze dokresloval situaci, která v rodině panovala. Žalovaná uvedla, že co se týká podání Ing. O., tento je synem matky, nikoli však otce L., a nelze vyloučit jeho osobní zájem na věci. Ze spisových podkladů je patrné, že jeho vztah s otcem L. není nijak vřelý. Jeho vyjádření k podkladům sporného řízení není možné akceptovat, neboť není účastníkem řízení. Pan T. je orgánem sociálního zabezpečení osobou zcela neznámou. Dle žalobkyně je to soused, který bydlel ve stejném domě v pronajatém bytě, otec L. tuto osobu nezná. Žalovaná má za to, že sdělení, která pan T. uvádí ve svých podáních, mu byla pouze zprostředkována, neboť v rodině nikdy trvale nepobýval. Informace v těchto podáních zároveň neměly zásadní význam s ohledem na veřejné listiny. Z podkladů v databázích žalované je jisté, že v období od narození dcery do X. 1993 čerpala žalobkyně mateřskou a následně rodičovskou dovolenou. V daném období došlo k úplnému výpadku příjmů z důvodu péče o dítě. V období od 27. 2. 1993 do 3. 4. 2001 pečovali o dceru oba rodiče. Žalovaná se neztotožnila s výkladem správního orgánu I. stupně ohledně poklesu příjmů

rodičů v jednotlivých časových intervalech v daném období. Nelze porovnávat pouze samotné výkyvy vyměřovacích základů každého z rodičů, ale je nutné tyto dát do poměru ke skutečně odpracovaným dnům. Příjmy obou rodičů měly po celé období rostoucí tendenci. Příjem matky byl nižší, tuto skutečnost lze však přičítat velkému počtu dní vykázaných jako náhradní doba pojištění, kdy se jednalo o dny nemoci, nikoli o dny ošetřování dítěte. V případě otce je počet vykázaných náhradních dob pojištění minimální. Zároveň jeho výpadek v období od října 1999 do 2001 nebyl způsoben péčí o dítě, ale ztrátou zaměstnání a evidencí na úřadu práce. Nelze tudíž na základě těchto podkladů dojít k prokazatelnému závěru, že by v uvedeném období jeden z rodičů byl z důvodu péče o dítě více omezen ve svém procesním uplatnění než druhý. Z vyjádření dcery i dalších podkladů vyplynulo, že určitou část tohoto období byla rodina zcela funkční a rodiče o dceru pečovali společně. Následně začalo docházet ke sporům a vyjádření dcery jednoznačně vyznělo ve prospěch otce. Žalovaná dále zohlednila závěry psychologických šetření a opatrovnického řízení a řízení o rozvodu manželství, z nichž vyplývá, že oba rodiče byli shledáni jako možní a schopní vychovatelé nezletilé dcery, přičemž postupně se L. spíše přiklonila k otci. Žalovaná tak dospěla k závěru, že v období od X. 1993 do 3. 4. 2001 pečovali o dceru L. oba rodiče stejnou měrou. S ohledem na rozhodnutí opatrovnického soudu o předběžném opatření ze dne 4. 3. 2002, kterým byla dcera předána do péče otce, bylo tímto dnem započato období, kdy byla dcera ve výhradní péči otce, a to až do zletilosti, tzn. do dne X. 2008. Ode dne 4. 3. 2002 tak matka o dceru nepečovala. Oba rodiče pečovali o dceru v období od X. 1993 do 3. 4. 2001, a poté v období od 4. 3. 2002 do X. 2008, tj. do zletilosti dcery L., 2 186 dní, tj. více než 5 let, pečoval o dceru výhradně její otec. Matka čerpala v období od X. do X. 1993 mateřskou a následně rodičovskou dovolenou, a lze tak konstatovat, že pečovala tyto tři roky o dceru v největším rozsahu. V období od X. 1993 do 3. 4. 2001 pečovali rodiče o dceru stejnou měrou, nikoli však v největším rozsahu. Pro období od 4. 4. 2001 do 3. 3. 2002 nelze péči o dceru přiřknout žádnému z rodičů, neboť byla umístěná do léčebného zařízení a ústavní výchovy. V období od 4. 3. 2002 do X. 2008, tj. po dobu 5 let a 11 měsíců pečoval o dceru v největším rozsahu otec, neboť dcera byla v jeho výhradní péči. Podmínka podle § 34a odst. 3 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“), tak byla splněna na straně otce.

68. Z rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 11. 6. 2024, č. j. 34 Ad 23/2023-33, vyplývá, že pro hodnocení rozsahu péče o dítě je zcela rozhodující časové hledisko, tedy doba, po kterou byla péče vykonávána, přičemž pro určení toho, kdo pro účely přiznání výchovného pečoval o nezletilé dítě v největším rozsahu, se péče o dítě posuzuje během celého období jeho nezletilosti. Žalovaná upozornila, že v řízení o přiznání předčasného starobního důchodu byly dosud hodnoceny podmínky pro uznání výchovy dítěte z důvodu snížení důchodového věku, nikoli podmínky pro zvýšení procentní výměry starobního důchodu za vychované dítě.
69. Závažnou vadou řízení byla skutečnost, že matce nebyla dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Z důvodu procesní ekonomie odvolací orgán nevrátil řízení na první instanci a tuto procesní vadu v odvolacím řízení zhojil. Veškerá podání otce byla žalobkyni zaslána v přípisu ze dne 22. 10. 2024 a se všemi podklady se pak seznámila osobně dne 31. 10. 2024 při nahlížení do spisu. Žalobkyně se k podkladům také opakovaně vyjádřila.

70. Žalovaná shledala, že se správní orgán I. stupně řídil doporučeními z rozhodnutí ze dne 29. 1. 2024. Žalobkyni nebylo sděleno, že o výchovném již bylo rozhodnuto v její prospěch, ale bylo jí vysvětleno, že výchova dětí byla zohledněna pro výpočet důchodového věku, nikoli ve sporu o výchovné. Námitky podjatosti nebyly objektivně zdůvodněny. Námitky o osobní známosti úřední osoby s otcem vyhodnotila žalovaná jako irelevantní a neopodstatněné. Odmítla také námitku ohledně zaslání rozhodnutí na nesprávnou adresu, neboť z dodejky je patrné, že bylo zasláno na správnou adresu žalobkyně v Praze. Ze strany OSSZ Kolín byla výzva k žádosti otce o výchovné zaslána na nesprávnou doručovací adresu, avšak v průběhu celého řízení byla matka na péči o dceru znovu dotazována a nebyla na svých právech zkrácena.

VI. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

71. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
72. Soud manžela žalobkyně poučil o možnosti uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení, ten svého práva nevyužil.
73. Při jednání byla zopakována hlavní žalobní argumentace, žalobkyni byla při nahlížení u žalované předložena jen tenká složka, nikoliv spis OSSZ Jičín. Bylo akcentováno, že rozhodující byl faktický stav péče o dceru po roce 2002 (byť dcera byla formálně ve výlučné péči otce, žalobkyně s ní docházela k lékařům, dávala jí peníze). Žalovaná pak zdůraznila, že vztahy mezi manželi nejsou relevantní, žalovaná posuzovala jen rozsah péče, navrhované důkazy jsou vesměs bez významu.
74. Soud provedl k důkazu všechny navrhované listinné důkazy, které nebyly součástí správního spisu (nebo do něj byly vloženy až po vydání napadeného rozhodnutí), a to předložených žalobkyní v rámci řízení pod sp. zn. 19 Ad 13/2025 i sp. zn. 19 Ad 1/2025, jak žalobkyně požadovala, byť lze obecně konstatovat, že jejich důkazní přínos je minimální (viz dále). Ohledně dalších důkazních návrhů žalobkyně při jednání upřesnila, že trvá jen na výsledku sestry, syna a na zadání znaleckého posudku z oboru písmoznalectví. Těmto důkazním návrhům soud nevyhověl z důvodů popsanych níže.
75. Podle § 34a odst. 1 zákona o důchodovém pojištění se výše procentní výměry starobního důchodu, na který vznikl nárok podle § 29 odst. 1 až 4 nebo podle § 31, na žádost zvyšuje ode dne, od něhož se tento důchod přiznává, za každé dítě, které pojištěnec vychoval.
76. Podle § 34a odst. 3 zákona o důchodovém pojištění se pro účely zvýšení procentní výměry starobního důchodu podle odstavce 1 (dále jen „zvýšení za vychované dítě“) považuje za vychované, jsou-li splněny podmínky výchovy dítěte podle § 32 odst. 4; tyto podmínky platí i v případě, že o dítě osobně pečuje nebo pečoval muž. Výchovu téhož dítěte nelze pro účely zvýšení za vychované dítě současně započítat více osobám; vychovávalo-li dítě více osob, přihlíží se k výchově dítěte jen u té osoby, která o dítě osobně pečovala v největším rozsahu. Při zvýšení za vychované dítě se přihlíží jen k výchově toho dítěte, které jako vychované pojištěnec uvedl v žádosti o přiznání starobního důchodu; není-li tato podmínka splněna, zvýšení za vychované dítě nenáleží.

77. Podle § 32 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění podmínka výchovy dítěte pro nárok ženy na starobní důchod je splněna, jestliže žena osobně pečuje nebo pečovala o dítě ve věku do dosažení zletilosti alespoň po dobu deseti roků. Pokud se však žena ujala výchovy dítěte po dosažení osmého roku jeho věku, je podmínka výchovy dítěte splněna, jestliže žena osobně pečuje nebo pečovala o dítě ve věku do dosažení zletilosti aspoň po dobu pěti roků; to však neplatí, pokud žena před dosažením zletilosti dítěte přestala o dítě pečovat. Pokud dítě zemřelo po dosažení 5 let věku, je podmínka výchovy dítěte splněna, jestliže žena osobně pečovala o dítě od jeho narození do jeho úmrtí; ustanovení vět první a druhé tím nejsou dotčena.
78. Odůvodnění přijetí právní úpravy výchovného a společenský kontext změny právní úpravy plyne z pozměňovacího návrhu poslance J. Hamáčka (odůvodnění poslaneckého pozměňovacího návrhu č. 8828 ke sněmovnímu tisku č. 1230/1; 8. volební období PS, 2017-2021, www.psp.cz/sqw/historie.sqw?o=8&t=1230). Dle něj byla právní úprava přijata ze dvou důvodů: a) ocenění osob, které vychovaly dítě – nového pojištěnce, který bude dále přispívat k udržení průběžného důchodového systému, a b) kompenzace rozdílu mezi průměrnými důchody mužů a žen, tj. potřeby reflektovat skutečnost, že v případě žen má výchova dětí závažnější dopad na jejich pracovní kariéru – a tím i na konečnou výši důchodu.
79. Ze znění § 32 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění vyplývá, že pro přiznání výchovného je třeba naplnit kumulativně dvě podmínky, z nichž první je stanovena alternativně: buď A1) osobní péče o dítě ve věku do dosažení jeho zletilosti alespoň po dobu deseti roků; nebo A2) v případě ujmoutí se výchovy dítěte až po dosažení osmého roku jeho věku osobní péče o dítě alespoň po dobu pěti roků při kontinuální péči až do dosažení jeho zletilosti; nebo A3) v případě úmrtí dítěte staršího šesti měsíců osobní péče od jeho narození do jeho úmrtí; nebo A4) osobní péče o nezletilé dítě alespoň poslední tři roky před dosažením věku potřebného pro vznik nároku na starobní důchod. Druhou podmínkou (B) je pak osobní péče v největším rozsahu, pokud dítě (od narození po dosažení zletilosti) vychovávalo více osob. Stěžejní je proto pečlivé hodnocení konkrétních okolností každého jednotlivého případu a péče o dítě od jeho narození až po dosažení zletilosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2025, č. j. 8 Ads 21/2025-36).
80. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2025, č. j. 6 Ads 182/2024-32: *„Péče v největším rozsahu se posuzuje od narození po nabytí zletilosti vychovávaného dítěte. Je proto nezbytné zohlednit výchovu a péči po celou dobu nezletilosti dítěte. V současnosti je stále spíše pravidlem než výjimkou, že ve většině případů bude o dítě v nízkém věku (do 3 let) skutečně pečovat především jeho matka, a bude tak (v tomto období) pečovat o dítě ve větším rozsahu než otec (byť soud nevylučuje, že tomu může být i naopak). Následně může být péče rodičů i rovnoměrná (rodiče se např. střídají v doprovázení do školy, kroužků aj.). V takovém případě by proto výchovné zcela logicky a v souladu se smyslem zákonné úpravy náleželo matce, která bude mít „náskok“ ve formě mateřské (rodičovské) dovolené. V životě však mohou nastat i takové situace, v jejichž důsledku přejde péče o dítě v pozdějším věku výhradně (rozvod či úmrtí matky) či převážně (starost matky o nemocné rodiče, kterou uváděl stěžovatel) na druhého rodiče. Pokud se tak stane a otec převezme péči o dítě např. v jeho 10 letech a zbýlých 8 let bude o dítě výhradně pečovat, je zřejmé, že o dítě může pečovat v největším rozsahu ve smyslu shora citované zákonné úpravy. Nejvyšší správní soud nehodlá nikterak zpochybňovat mimořádnou náročnost péče o dítě v jeho nejranějším věku, k čemuž*

je třeba při posuzování celkové péče o ně přihlížet. Ve shora naznačeném případě by však výchovné mělo náležet otci, a to i v případě, že se tato péče nijak viditelně a kvantifikovatelně nepromítla do jeho pracovních či studijních možností. Opačný výklad by totiž vedl k závěru, že nárok na výchovné má ve skutečnosti pouze ten, kdo s dítětem zůstal na mateřské/rodičovské dovolené, a péče o dítě ve starším věku by byla de facto irelevantní. To však nebylo záměrem zákonodárce, který naopak vyžaduje posuzování péče od narození až po dosažení zletilosti. Právní úprava přitom váže posuzování rozsahu péče na situaci, kdy dítě vychovávalo více osob, nikoli kdy více osob uplatnilo nárok, jak naznačuje stěžovatel. Jak uvedl již krajský soud, úmrtí jedné z pečujících osob automaticky nezakládá nárok druhé (či další) na přiznání výchovného (bod 50 napadeného rozsudku). Reálný život přináší rozličné příběhy a situace, které nelze řešit pomocí jednoduchých schémat a kritérií. Pokud by tak totiž orgány aplikující právo bezvýhradně činily, mohly by dospět k závěrům, které by byly v individuálních případech oprávněně považovány za zjevně nespravedlivé. Je namístě pečlivě hodnotit konkrétní okolnosti každého jednotlivého případu. Nelze proto vyloučit, že péči v největším rozsahu bude vykonávat i osoba, u které se péče v pracovní či studijní oblasti života nijak viditelně neprojeví. Uvedené se může týkat některých podnikatelů, osob samostatně výdělečně činných, prarodičů a také zaměstnanců pracujících například převážně v rámci tzv. home office. Rovněž u osob vykonávajících závislou práci totiž nelze apriori vyloučit domluvu se zaměstnavatelem či volnější pracovní režim, který ve svém důsledku nepovede k omezení výdělku, byť tyto osoby budou současně intenzivně pečovat o dítě. Krom toho není vyloučeno, že pečující osoby dosáhnou vyššího peněžního zisku bez ohledu na to, že právě pečují o dítě. Nepřiznání výchovného v těchto případech by bylo nespravedlivé, a především v rozporu se zákonem. Existence vyloučených dob pojištění, pokles příjmů či jiné zásahy do pracovní oblasti oproti obdobím, kdy péče poskytována nebyla, proto může představovat významnou indicii při zjišťování skutkového stavu. Jejich absenci však nelze považovat za rozhodnou překážku pro vznik nároku na výchovné podle čl. II zákona č. 323/2021 Sb. Žalovaná postavila svůj závěr o neprokázání splnění podmínek pro přiznání výchovného stěžovateli na existenci období, ve kterém stěžovatelova manželka nevykonávala z důvodu péče o děti žádnou výdělečnou činnost, a přihlédla ke společensky obecně přijímaným ustáleným zvyklostem v době výkonu péče. Na základě těchto důvodů měla za prokázané, že o děti pečovala v největším rozsahu jejich matka, a stěžovateli proto výchovné nenáleží. V rozhodnutí o námitkách žalovaná postavila svůj závěr o neprokázání splnění podmínek pro přiznání výchovného mimo jiné na svých evidenčních materiálech, ze kterých plynulo čerpání mateřské a rodičovské dovolené matkou dětí, po jejímž skončení se vrátila do zaměstnání na plný úvazek. Po dobu mateřské a rodičovské dovolené příjmy ze zaměstnání neměla. Stěžovatel naopak pracoval po celou dobu na plný úvazek a k poklesu jeho příjmů nedošlo. Jinými slovy považovala za rozhodné, že péče o děti se nijak negativně neprojevila na stěžovatelově výdělečné činnosti. Jak však Nejvyšší správní soud uzavřel již ve výše citovaném rozsudku, podmínku péče o dítě osobně v největším rozsahu (čl. II zákona č. 323/2021 Sb., kterým se mění zákon č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění) může splnit i osoba, u které se tato péče v pracovní či studijní oblasti života nijak viditelně neprojeví například na omezení výdělku nebo kariérního růstu. Toto omezení může být v konkrétním případě vykládáno jako indicie svědčící o tom, který z rodičů o nezletilé dítě osobně pečoval v největším rozsahu, nikoliv však jako jedna ze zákonných podmínek pro přiznání tzv. výchovného.“

81. Péče rodičů o děti tedy může být v některém období, tj. například před rozvodem manželství, i rovnoměrná (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2025, č. j. 10 Ads 271/2024-35). Ve stejném rozsudku soud konstatoval, že byť je

možná postupem věku dětí jejich výchova „méně intenzivní“, nelze ji bagatelizovat, naopak jak se někdy říká: „Čím větší děti, tím větší starosti.“

82. V řízení o výchovném je třeba posoudit komplexní péči o nezletilce a míru podílu rodičů na jejich výchově (péči). Je nutno zohlednit smysl a účel zákona a nelze hledět izolovaně na jednotlivé okolnosti rodinného života, které bez dalšího zjištění podstatných okolností nemusí pro posouzení největšího rozsahu péče ničeho vypovídat. Na podkladě řádně zjištěného skutkového stavu je pak třeba posoudit, který z rodičů vykonával péči v největším rozsahu o děti, přičemž s ohledem podmínky obsažené v § 32 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění bude třeba zohlednit i věk dětí v době svěřeni do výlučné péče otce a s tím související délku péče v největším rozsahu do doby zletilosti dítěte (srovnej závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 7 Ads 307/2024-26).
83. Žalovaná také přiléhavě upozornila, že ve sporech o výchovné se nejedná o spor o kvalitu výchovy či o hodnocení toho, kdo byl lepší rodič ve vztahu k dítěti, jeho výchově a materiálnímu zabezpečení (srovnej např. závěry rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 19. 9. 2025, sp. zn. 29 Ad 1/2025, či Krajského soudu v Praze ze dne 22. 11. 2024, sp. zn. 58 Ad 15/2024). Tež podle Krajského soudu v Brně, rozsudku ze dne 31. 10. 2024, sp. zn. 56 Ad 12/2023: *„Podle zvláštní části důvodové zprávy k návrhu zákona č. 323/2021 Sb. se nebude zkoumat „kvalita“ výchovy. Podstatnou indicíí pro naplnění podmínky „péče v největším rozsahu“ je s ohledem na účel právní úpravy vymezení rozsahu časového období, po které neměla posuzovaná osoba v důsledku péče o dítě možnost profesního uplatnění, či po které byla možnost jejího pracovního uplatnění ve srovnání s ostatními pečujícími osobami zjevně snížena. Právě tato nevýhoda (nemožnost uplatnění, resp. horší uplatnění na trhu práce s dopady do výše příjmu pečující osoby), která zpravidla dopadala na osoby (ženy) pečující o dítě ve věku vyžadujícím celodenní péči, má být institutem výchovného kompenzována. „Péče v největším rozsahu“ nevypovídá o kvalitě výchovy. Nejedná se o hodnocení toho, kdo byl lepší rodič ve vztahu k dětem, jejich výchově a materiálnímu zabezpečení.“*
84. Žalobkyně v žalobě namítla několik procesních pochybení.
85. Měla za to, že s ohledem na její korespondenční adresu neměla ve věci rozhodovat OSSZ Jičín. Soud tuto námitku neshledal důvodnou. Podle § 7 odst. 1 písm. b) zákona o organizaci sociálního zabezpečení se místní příslušnost územní správy sociálního zabezpečení řídí místem trvalého pobytu občana, nikoliv faktickým bydlištěm. Adresa místa trvalého pobytu žalobkyně byla ve Vysokém Veselí, a tudíž je místně příslušným úřadem pro posouzení její žádosti právě OSSZ Jičín.
86. Lze dodat, že případná místní nepřislušnost správního orgánu I. stupně nemohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Otázka důsledků místní nepřislušnosti správního orgánu byla opakovaně řešena judikaturou Nejvyššího správního soudu, např. z rozsudku ze dne 24. 6. 2008, č. j. 2 Afs 159/2006-138, vyplývá, že takové pochybení nijak nezasáhne do veřejných subjektivních práv adresáta tohoto aktu, neboť pro jeho právní sféru není vůbec podstatné, zda bylo rozhodnutí vydáno místně příslušným orgánem či nikoli. Rozdělení věcně příslušných správních orgánů k rozhodování podle místní příslušnosti má totiž za cíl jediné, a to přiměřeně rozložit určitou agendu mezi více správních orgánů podle určitého územního klíče a zejména zpřístupnit správní orgán účastníkům příslušných správních řízení, tedy zajistit rychlost a hospodárnost řízení. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 4. 6. 2009, č. j. 9 As 72/2008-69, shledal „je

pochybení prvostupňového správního orgánu spočívající v tom, že ve věci rozhodoval místně nepřislušný správní orgán, vadou, resp. podstatným porušením ustanovení o řízení před správním orgánem. To však ještě bez dalšího neznamená, že se jedná o takovou procesní vadu, která mohla mít ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé, a pro niž měl tedy krajský soud žalobou napadené rozhodnutí zrušit. Tomuto závěru totiž musí vždy předcházet úvaha krajského soudu ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., tj. zda takové podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí“. Ve věci nepochybně rozhodoval správní orgán odborně vybavený k posouzení dané věci. Žalobkyně netvrdila žádný konkrétní zásah do subjektivních práv spojený s touto otázkou, tudíž ani v případě nesprávně určené místní příslušnosti by nešlo o vadu mající za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí.

87. Žalobkyně dále uvedla, že jí prvostupňové rozhodnutí nebylo doručeno a bylo podjaté. Soud uvádí, že žalobkyni nebyla zřejmě doručena nejprve výzva OSSZ Kolín, aby se vyjádřila k žádosti otce o výchovné (neboť byla zaslána na nesprávnou adresu). Soud však přisvědčuje žalované, že řízení o stanovení osoby, která v největší míře pečovala o dceru L., bylo vedeno na základě žádosti žalobkyně opětovně, přičemž jí byla dána možnost vyjádřit se a předložit veškeré důkazy. Žalobkyně tak uvedla své námitky proti tomu, aby výchovné za dceru L. získal otec L. Také první rozhodnutí OSSZ Jičín ze dne 17. 8. 2023 bylo zasláno na adresu trvalého bydliště žalobkyně, nikoli na její doručovací adresu v Praze. Soud však konstatuje, že po převzetí rozhodnutí žalobkyně podala odvolání, přičemž správní orgány vyhodnotily odvolání jako včasné a důvodné, rozhodnutí OSSZ Jičín zrušeno a věc vrácena k dalšímu řízení. Přesvědčení žalobkyně, že některá rozhodnutí nebyla doručena, neboť jí je otec L. vybral ze schránky, není pravděpodobné, podstatné je, že se žalobkyně se všemi rozhodnutími v této věci seznámila (a proti všem se bránila). Soud tudíž neshledal, že by toto procesní pochybení zkrátilo žalobkyni na jejích právech.
88. Soud neshledal důvodnou ani námitku podjatosti úředníků. Tvzení o podjatosti úředníků není konkrétní ani ničím podložené. Žalobkyně nenamítla ani podjatost konkrétních osob, v žalobě namítá „podjatost správního orgánu I. stupně i žalované“, nikdo se podjatostí dle žalobní námítky nezabýval.
89. Podle ust. § 14 odst. 1, 2, 3 správního řádu: „(1) Každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu (dále jen "úřední osoba"), o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit. (2) Úřední osoba není vyloučena podle odstavce 1, pokud je pochybnost o její nepodjatosti vyvolána jejím služebním poměrem nebo pracovněprávním nebo jiným obdobným vztahem ke státu nebo k územnímu samosprávnému celku. (3) Účastník řízení může namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví. K námitce se nepřihlédne, pokud účastník řízení o důvodu vyloučení prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu námitku neuplatnil. O námitce rozhodne bezodkladně usnesením služebně nadřízený úřední osoby nebo ten, kdo má obdobné postavení (dále jen "představený").“
90. K námitce podjatosti bylo v napadeném rozhodnutí uvedeno, že nebyla zdůvodněna, ke shledání podjatosti nepostačuje pouhé nevyhovění účastníkovi. Na rozhodování v odvolacím řízení se nepodílejí osoby, které rozhodovaly ve stupni I. Osobní invektivy,

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

že oprávněná úřední osoba má osobní známost s otcem L. jsou neopodstatněné, všechna podání otec L. činil prostřednictvím datové schránky.

91. Primárním účelem institutu vyloučení z projednávání a rozhodování věci je zajištění nestrannosti správního orgánu. Tento požadavek vyplývá ze zásady rovnosti účastníků správního řízení a nestranného postupu správního orgánu vůči všem dotčeným osobám (§ 7 správního řádu). Objevili-li se pochybnosti o nepodjatosti osob podílejících se bezprostředně na výkonu pravomoci správního orgánu, jsou takové úřední osoby z projednávání a rozhodování věci vyloučeny. Pochybnosti o podjatosti mohou být dány poměrem k věci, která je projednávána, poměrem k účastníkům řízení nebo poměrem k zástupcům účastníků řízení.
92. Pro posouzení podjatosti úřední osoby jsou zároveň klíčové objektivní okolnosti, nikoli subjektivní přesvědčení účastníka řízení o ohrožení nestrannosti. Pochybnost o nepodjatosti je založena tehdy, jsou-li rozumné a z reality vycházející důvody k domněnce, že zde může existovat nežádoucí vztah, jenž by mohl „zkřivit“ postoj úřední osoby k výkonu jí svěřené pravomoci (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2012, č. j. 1 As 89/2010-119, č. 2802/2013 Sb. NSS, bod 36). Nejvyšší správní soud již v minulosti při rozhodování o možném vyloučení soudce dle § 8 s. ř. s. uvedl, že je třeba přihlížet i k subjektivním hlediskům (osobnímu přesvědčení) účastníků či soudce samotného, pro posouzení je však rozhodující hledisko objektivní (okolnosti zakládající pochybnost o soudcově nepodjatosti). Pokud jsou takové okolnosti zjištěny a pokud jejich vliv na nestrannost soudce nelze vyloučit, je soudce z projednávání a rozhodnutí věci vyloučen (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 4. 2010, č. j. Nao 13/2010-68). Obdobná kritéria je třeba uplatnit i na posuzování podjatosti úředních osob, neboť požadavek absence podjatosti vychází z požadavku nestrannosti, který je dán u soudců i úředních osob. Pochybnosti o nestrannosti úřední osoby tak musí vyplývat z faktických a zřejmých okolností svědčících o jejím neobjektivním přístupu, a nikoli ze subjektivního pocitu účastníků řízení či úředních osob samotných, že by ve věci mohla úřední osoba rozhodovat nikoli nestranně. V daném případě přitom nelze seznat žádné objektivní okolnosti, které by svědčily o podjatosti oprávněných úředních osob. Pouhá nespokojenost účastníka s postupem správních orgánů v řízení není důvodem podjatosti.
93. Žalobkyně namítá podjatost obou správních orgánů, které v její věci rozhodovaly, poukazuje (bez jakékoliv argumentace) na systémovou podjatost, v této souvislosti lze odkázat i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 7. 2019, č. j. 9 As 70/2019-34: *„Pojem 'systémové podjatosti' není důvodů vztahovat na jakoukoliv situaci, v níž účastník řízení namítá podjatost všech úředních osob zařazených do správního orgánu, který vede předmětné řízení, pokud je zcela zjevné, že obsahem této námitky není systémové riziko podjatosti, tj. tvrzení, že důvodem podjatosti všech úředních osob je jejich zaměstnanecký, služební či obdobný poměr k subjektu, do něhož je organizačně zasazen příslušný správní orgán a jehož zájmy mohou být v daném řízení dotčeny. Nikoliv každá námitka podjatosti je bez dalšího způsobilá zpochybnit nepodjatost rozhodujících úředních osob a ve zcela výjimečných případech nikoliv každá námitka je dokonce způsobilá vyvolat postup podle § 14 odst. 3 správního řádu. Pokud však oprávněná úřední osoba vyhodnotí podanou námitku jako na první pohled nedůvodnou a nepředloží ji k rozhodnutí svému představenému, nese riziko, že podjatost bude nakonec shledána v rámci opravných prostředků proti rozhodnutí ve věci samé, včetně řízení o žalobě proti správnímu rozhodnutí. Účastníkovi řízení totiž*

přirozeně zůstává zachováno právo námitku podjatosti rozhodujících úředních osob uplatnit i v rámci opravných prostředků proti meritornímu rozhodnutí.“

94. Lze tedy shrnout, že správní orgány nebyly povinny o námitce podjatosti samostatně rozhodnout, když žalobkyně žádné relevantní tvrzení v souvislosti s námitkou podjatosti neuvedla, subjektivní přesvědčení není dostačující ke zpochybnění nestrannosti oprávněných úředních osob. Vypořádání námitky podjatosti v napadeném rozhodnutí bylo zcela postačující.
95. Soud neshledal důvodnou ani námitku, že se k pravosti svědecké výpovědi dcery a místní příslušnosti mohla vyjádřit v krátké lhůtě 5 dnů až po nahlédnutí do spisu.
96. Podle § 39 odst. 1 věty první a druhé správního řádu správní orgán účastníkovi určí přiměřenou lhůtu k provedení úkonu, pokud ji nestanoví zákon a je-li toho zapotřebí. Určením lhůty nesmí být ohrožen účel řízení ani porušena rovnost účastníků. Podle § 39 odst. 2 správního řádu lhůtu určenou správním orgánem může na žádost účastníka správní orgán za podmínek stanovených v odstavci 1 usnesením přiměřeně prodloužit.
97. Při stanovení délky lhůty k provedení procesního úkonu příslušný správní orgán musí zohlednit jeho význam, povahu a rozsah. Otázka přiměřenosti lhůty k provedení procesního úkonu je vždy věcí uvážení příslušného správního orgánu, které je omezeno podmínkami vymezenými v § 39 odst. 1 správního řádu. Obecně je však možné za přiměřenou považovat takovou lhůtu, v níž je možné s přihlédnutím ke všem okolnostem řízení, tzn. jeho obsažnosti, odborné náročnosti, vázanosti na další řízení atd., objektivně možné procesní úkon náležitě provést. Srovnej rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 4. 2011, č. j. 57 A 12/2010-106.
98. Soud neshledal, že by tento postup správního orgánu mohl zasáhnout do práv žalobkyně, neboť žalobkyně opakovaně vyjádřila pochybnosti o tom, zda se v případě vyjádření dcery skutečně jedná o dokument napsaný a podepsaný dcerou, správní orgány se přitom opakovanými námitkami žalobkyně řádně vypořádaly. Žalobkyně neuvádí, co konkrétně nemohla v této lhůtě doplnit, a v tomto směru nic nedokládá ani k žalobě, resp. tyto obecné a nepodložené námitky jsou totožné s námitkami uplatněnými před správními orgány. Totéž platí ve vztahu k otázce místní příslušnosti.
99. Žalobkyně namítá, že žalovaná vycházela z listin, které nebyly součástí spisu (závěr znalce z řízení sp. zn. 14 Nc 399/99). Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě vysvětlila, že vycházela z rozhodnutí soudu č. j. 14 Nc 399/99, v němž je citován výrok znalce ohledně povahy dcery L.. Soud přisvědčuje žalované, že toto soudní rozhodnutí je součástí správního spisu a citovaný výrok je obsahem tohoto rozhodnutí. Nelze žalobkyni přisvědčit, že by správní orgány vycházely z podkladů, které nebyly součástí správního spisu.
100. Soud neshledal důvodnou ani námitku žalobkyně, že jí nebylo umožněno nahlédnout do spisu, když jí mělo být dle nahrávky sděleno, že je ve spisu jen to, co doložila sama žalobkyně. Součástí spisového materiálu je protokol ze dne 31. 10. 2024, který byl sepsaný ve věci nahlédnutí do spisové dokumentace žalobkyně. Protokol byl sepsaný od 11:12 a byl přečten a podepsán ve 13:10 hodin. Dle protokolu mělo proběhnout nahlédnutí do správního spisu sp. zn. 691/2024, kdy měla Ing. V. celý proces řízení na jednotlivých listech dokumentace komentovat. Žalobkyně si také prohlédla spisovou dokumentaci OSSZ Jičín pod sp. zn. DP/VYCH/8/23. Žalobkyně protokol podepsala.

Další doplnění do spisu učinila žalobkyně dne 6. 11. 2024. Dále bylo žalobkyni dle protokolu o telefonickém hovoru sděleno, že byla dcera L. znovu vyzvána k ověření pravosti svého vyjádření. Zároveň jí bylo sděleno, že do spisu nebyla učiněna žádná nová podání. Dne 12. 11. 2024 bylo do spisu doručeno vyjádření otce dcery na základě výzvy správního orgánu, přičemž otec dcery neuvádí žádné nové skutečnosti, které by nebyly uvedeny v jeho předchozích podáních, a zároveň bylo žalované zasláno po stanovené lhůtě. Z napadeného rozhodnutí nevyplývá, že by žalovaná informace uvedené v tomto vyjádření otce L. zohlednila.

101. Žalobkyně k žalobě doložila CD s audionahrávkou telefonického rozhovoru žalobkyně s oprávněnou úřední osobou (v délce zhruba půl hodiny), kdy úřední osoba zodpovídala dotazy žalobkyně a byl domluvený termín na nahlížení do spisu. Druhá audionahrávka je z nahlížení do spisu ze dne 31. 10. 2024 v délce 2 hodiny a 42 minut. Soud obě audionahrávky poslechl před jednáním, neshledal účelné a ekonomické je celé přehrávat při jednání. K dotazu soudu mělo být těmito nahrávkami prokázáno, že žalobkyni nebylo umožněno nahlížet do spisu, resp. po upřesnění mělo být prokázáno, že žalobkyni byl předložen jen tenký spis, který neobsahoval celý spisový materiál. Soud konstatuje, že ohledně této otázky vyšel z protokolů založených ve spise o tomto úkonu, tloušťku správního spisu audiozáznam není způsobilý potvrdit. Žalobkyně protokol o nahlížení jako věcně správný podepsala. Soud tedy uzavírá, že námitka, že žalobkyni nebylo umožněno nahlížet do spisu, není důvodná, žalobkyně do spisu nahlížela téměř po dobu dvou hodin.
102. Soud přehrál při jednání části nahrávky v souvislosti s žalobní námitkou, že Ing. V. z ČSSZ křičela na žalobkyni, že má kriminální minulost, a mluvila s ní jako nynější životní partnerka jejího bývalého manžela (otce L.), která mu doporučila, že musí získat dceru L. do své péče, aby získal byt. Toto žalobní tvrzení nemůže být dále od reality. Ing. V. vystupovala naprosto korektně a maximálně vstřícně ke všem požadavkům žalobkyně, trpělivě jí situaci vysvětlovala, zachovala klid, hlas nezvýšila. Doložený zvukový záznam naopak dokládá, že popis událostí žalobkyní je (minimálně v některých případech) v příkrém rozporu s realitou. O trestním stíhání začala hovořit sama žalobkyně, když se Ing. V. dotazuje, zda může výchovné dostat otec, když byl trestně stíhán (nahrávka telefonátu 10:10). Na to je věcně reagováno tím, že trestní stíhání probíhalo na obou stranách, Ing. V. naopak výslovně uvedla, že žalobkyně žádnou kriminální minulost nemá a mluvila naprosto klidným hlasem. Žalobkyně opět pozornost na toto téma sama zaměřila při nahlížení do spisu, kdy Ing. V. obviňuje, že žalobkyni nařkla, že má trestní minulost (1:14:35), to úřední osoba opětovně klidným hlasem dementuje, odkazuje na obsah správního spisu, kde je informace o vzájemných trestních obvinění ze strany obou manželů. V tuto chvíli z nahrávky plyne, že žalobkyně vysvětlení bere na vědomí, v žalobě však znovu tuto argumentaci vznáší, nicméně zcela nedůvodně. Pokud žalobkyně namítala, že na její žádost o nahlédnutí do spisu nebylo ze strany OSSZ Jičín reagováno, tato případná vada byla napravena žalovanou.
103. Lze dodat, že i další tvrzení žalobkyně v replice ze dne 29. 5. 2025 či tvrzená při jednání soudu o tom, jak mělo probíhat nahlížení do spisu dne 31. 10. 2024, jsou zcela smyšlená (že žalobkyně byla nařčena při nahlížení úřednicí, že je alkoholička, že úředníci jsou na straně žalobkyně, že prvostupňové rozhodnutí je na zrušení, ale vrátit to zpět prý nesměji...). Soud za účelem vyvrácení těchto tvrzení neprovedl přehrání CD v délce

téměř tři hodin z důvodu neekonomičnosti, dále tato tvrzení byla vznesena až po lhůtě pro podání žaloby, soud se jimi tedy striktně vzato zabývat nemusí.

104. Co se týká námitky žalobkyně, že jí mělo být správním orgánem sděleno, že otec L. o přiznání výchovného nežádal, soud uvádí, že nemůže vyloučit, že jí byla v tomto ohledu sdělena nesprávná informace. Jak bylo zjištěno, v řízení o žádosti otce L. o přiznání výživného žalobkyni nebyla výzva k vyjádření doručena, neboť tato byla zasílána na nesprávnou adresu. Součástí správního spisu je však žádost otce L. o zvýšení starobního důchodu za vychované děti, která je datována ze dne 20. 9. 2022 a přijata dne 16. 3. 2023. Soud neshledal důvodnými námitky žalobkyně, že měla být tato žádost antedatována. Soud rozumí těmito námitkám, neboť jak uvedla i žalovaná, žalobkyni nebyla doručena výzva k vyjádření v původním řízení o žádosti otce L. o přiznání výchovného. Jak však bylo uvedeno výše, správní orgány opět meritorně posoudily, komu náleží výchovné za dceru L. I v případě, že by otec dcery o výživné nežádal před podáním žádosti žalobkyně, musel by ho správní orgán za účelem objasnění skutkového stavu vyzvat, aby se k této žádosti vyjádřil.
105. Soud neshledal důvodnou ani námitku žalobkyně, že se správní orgán neřídil zrušujícím rozhodnutím ze dne 29. 1. 2024, podle kterého se měl v rámci správního uvážení zabývat skutečnostmi, zda a případně jak byla nebo mohla být negativně ovlivněna výše důchodové dávky, a na základě doložených dokladů jednoznačně určit období, ve kterém a z jakých důvodů byl větší rozsah péče poskytován ze strany matky a ve kterém ze strany otce. Správní orgán I. stupně i žalovaná se touto otázkou zabývaly. Správní orgán I. stupně sporné období vyhodnotil tak, že od počátku roku 1996 do srpna 1999 převážně pečovala o dceru matka, k čemuž dospěl z důvodu evidence propadu či výpadku příjmů na straně matky. V dalším období, od září 1999 do března 2001 evidoval propad či výpadek příjmů na straně otce dítěte, což korespondovalo s popisovaným obdobím nefunkčnosti rodiny a odděleným bydlením účastníků řízení, kdy dcera žalobkyně uváděla převážnou péči ze strany otce. Proto pro období od září 1999 do března 2001 vyhodnotil správní orgán I. stupně, že převážně pečoval o dceru L. její otec. Shledal, že otec dceři poskytoval péči ve větším rozsahu po dobu 10 let a 5 měsíců, zatímco žalobkyně dceři poskytovala péči ve větším rozsahu po dobu 6 let a 8 měsíců. Žalovaná ke spornému období uvedla, že z podkladů v databázích žalované bylo jisté, že v období od X. 1993 do 3. 4. 2001 pečovali o dceru oba rodiče. Neztotožnila se s výkladem správního orgánu I. stupně ohledně poklesu příjmů otce a matky v jednotlivých časových intervalech v daném období. Uvedla, že nelze porovnávat pouze samotné výkyvy vyměřovacích základů každého z rodičů, ale je nutné tyto dát do poměru ke skutečně odpracovaným dnům. Příjmy obou rodičů měly po celé období rostoucí tendenci. Příjem matky byl nižší, tuto skutečnost lze však přičítat velkému počtu dní vykázaných jako náhradní doba pojištění, kdy se jednalo o dny nemoci, nikoli o dny ošetřování dítěte. V případě otce je počet vykázaných náhradních dob pojištění minimální. Zároveň jeho výpadek v období od října 1999 do 2001 nebyl způsoben péčí o dítě, ale ztrátou zaměstnání a evidencí na úřadu práce. Nelze tudíž na základě těchto podkladů dojít k prokazatelnému závěru, že by v uvedeném období jeden z rodičů byl z důvodu péče o dítě více omezen ve svém profesním uplatnění než druhý. Z vyjádření dcery i dalších podkladů vyplynulo, že určitou část tohoto období byla rodina zcela funkční a rodiče o dceru pečovali společně. Následně začalo docházet ke sporům a vyjádření dcery jednoznačně vyznělo ve prospěch otce. Žalovaná dále zohlednila závěry psychologických šetření a opatrovnického řízení a řízení o rozvodu manželství, z nichž

vyplývá, že oba rodiče byli shledáni jako možní a schopní vychovatelé nezletilé dcery, přičemž postupně se L. spíše přiklonila k otci. Žalovaná tak dospěla k závěru, že v období od X. 1993 do 3. 4. 2001 pečovali o dceru L. oba rodiče ve stejném rozsahu. Soud shrnuje, že zrušující rozhodnutí nařídilo správnímu orgánu I. stupně, aby se vypořádal s podklady rozhodnutí podrobněji, řádně je vyhodnotil a zabýval se též případným negativním vlivem péče na výši důchodové dávky. Správní orgán I. stupně takto postupoval a jeho hodnocení následně žalovaná korigovala.

106. Konečně hlavní námitka směřuje do skutkových zjištění. V projednávaném případě byl zjištěný skutkový stav sporný. Při zjišťování skutkového stavu postupují správní orgány v souladu se zásadou materiální pravdy vyjádřenou v § 3 správního řádu tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2. Při hodnocení důkazů ve správním řízení se správní orgán řídí zásadou volného hodnocení důkazů, podle které, pokud zákon nestanoví, že některý podklad je pro správní orgán závazný, hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci (§ 50 odst. 4 správního řádu).
107. Soud předesílá, že obecně mají správní orgány ve sporech o výchovné obtížnou úlohu, když po mnoha letech mají objasnit, v jakých fázích života dítěte který rodič o dítě pečoval a v jakém rozsahu. Situace je o to náročnější v případech, kdy vztahy rodičů jsou naprosto rozvrácené a patologické již mnoho desítek let. V projednávaném případě se žalobkyně s bývalým manželem soudili o rozvod a výchovu a výživu dcery téměř deset let, z obsahu spisu je zjevné, že jejich spory o výchovu a výživu byly nesmírně vyhrocené, obě strany se vzájemně obviňovaly z různé trestné činnosti, včetně nařčení ze sexuálního zneužívání nezletilé dcery, opakovaně byly namítány pokusy o zabití žalobkyně (nehodou, otravou plynem, jinou otravou). Své neshody rodiče nedokázali adekvátně řešit, dcera (a zřejmě i syn žalobkyně) přitom byla v centru jejich sporů, vzájemných naschválů a obviňování, což vyústilo až v nutnost její hospitalizace na psychiatrii a následně v nařízení ústavní výchovy (a to nikoliv z důvodu zákeřného záměrného jednání otce, ale z důvodu závažného psychického stavu L. v důsledku traumatizujícího jednání obou rodičů). Je zjevné, že do konfliktu mezi manželi byla vtažena i celá rodina žalobkyně, včetně jejího syna. Za této situace správní orgány zcela správně přikládaly omezený význam současným subjektivním pocitům bývalých manželů a jejich rodinných příslušníků. Žalovaná vhodně využila, že péče o dceru byla v rozhodné době z velké části hodnocena soudy ve sporech mezi manželi, tato rozhodnutí jsou spolehlivým zdrojem informací i v současné době. Oba manželé byli v soudních řízeních aktivní, měli možnost vznášet svou argumentaci, soudy také vycházely ze znaleckých posudků, obecně lze konstatovat, že opatrovnické soudy měly mnohem lepší podmínky pro zjišťování skutkového stavu v době nezletilosti dcery L., než správní orgány po desítkách let. Skutková zjištění soudů nejsou nyní zpochybněna prohlášeními žalobkyně (případně osob jí blízkých). I z časového hlediska lze předpokládat objasnění skutkového stavu v době bezprostředně následující za přesvědčivější než sepsané vzpomínky současných přátel a rodinných příslušníků žalobkyně (kdy minimálně některé informace jsou zjevně zprostředkované těmito osobám žalobkyní, např. v případě pana T., který se podrobně vyjadřuje např. i k událostem v dětském domově).

108. Soudu není známo, že by některé z použitých rozhodnutí bylo později zrušeno, lze dodat, že žalobkyně se synem neuspěli ani u Evropského soudu pro lidská práva (stížnost č. 28465/06), kdy jejich stížnost ve věci rozvodu žalobkyně byla prohlášena za nepřijatelnou. Tento soud konstatoval, že právo stěžovatelů na asistovaná setkání s dcerou bylo uznáno předběžnými opatřeními z roku 2002 a tato úprava setrvala v platnosti až do vydání rozsudku o rozvodu v roce 2007. Nicméně už v době přijetí těchto předběžných opatření se ukázalo, že si dívka nepřeje se s matkou a nevlastním bratrem stýkat. Za této situace považovaly české orgány za nutné přistoupit k terapii a psychologické asistenci a uskutečnila se řada setkání stěžovatelů s nezletilou za přítomnosti odborníků, aniž by však vedla k normalizaci vztahů. Dítě nakonec bylo nároky na součinnost při řešení daného stavu přetíženo a podle znalců se dostalo do stavu, kdy nemělo jinou možnost než se ztotožnit s pozicí rodiče, s nímž žilo. Za těchto okolností nelze vyčítat vnitrostátním soudům, že nikdy nenařídily nucené předání nezletilé. S ohledem na nejlepší zájem dítěte by tu donucovací opatření mohla být kontraproduktivní.
109. Žalobkyně téměř identickou žalobu proti napadenému rozhodnutí podala na tři různé krajské soudy, ve všech řízeních požádala o ustanovení zástupce. Následně všechny spisy byly postoupeny Městskému soudu v Praze jako soudu místně příslušnému. Soud k žádosti žalobkyně připojil spis sp. zn. 19 Ad 1/2025 i 19 Ad 16/2025 (které byly ukončeny odmítnutím žaloby pro litispendenci) a vycházel i z tvrzení žalobkyně a ustanovených zástupců v těchto spisech, jak žalobkyně požadovala.
110. Skutkové závěry správních orgánů lze potvrdit i po doplnění dokazování soudem dle návrhů žalobkyně. Soud souhlasí se správními orgány, že na základě spisového materiálu lze konstatovat, že žalobkyně o dceru pečovala v největším rozsahu v období, kdy byla na mateřské a následně rodičovské dovolené (v období od narození dcery dne X. do X. 1993). Dále je nepochybné, že v období ode dne 4. 4. 2001 do 3. 3. 2002 o dceru nepečoval v největším rozsahu ani jeden z rodičů, neboť byla umístěna nejprve v Thomayerově nemocnici, a následně v dětském diagnostickém ústavu, a poté v dětském domově.
111. Lze potvrdit i závěr, že o dceru pečoval ve větším rozsahu otec v období od 4. 3. 2002 do X. 2008 s ohledem na svěření dcery do jeho péče. Žalovaná v této souvislosti odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 3 Ads 37/2003-49, podle kterého podmínka osobní péče matkou není naplněna, pokud bylo dítě soudem svěřeno do péče otce, který za jeho péči nese odpovědnost, i když matka dítě navštěvovala, projevovala o něj zájem a přispívala na jeho výživu otci.
112. Žalobkyně sice uváděla, že dcera měla v této době pečovat o svého otce a že dcera měla v tajnosti chodit za matkou a prosit ji o jídlo a peníze, při jednání soudu bylo tvrzeno, že fakticky o dceru po roce 2002 pečovala žalobkyně, tato tvrzení se však nepotvrdila a nevyplývají ani z vyjádření dcery. Naopak, dcera popisuje, že jí matka dluží na výživném, ale jeho vymáhání již vzdala. Pokud bylo namítáno, že fakticky o dceru pečovala v tomto období matka, například s ní chodila k lékařům, toto prokázáno nebylo. Z potvrzení lékařky T. vyplývá, že na neurologii dcera docházela s matkou do tří let věku, do této doby také cvičila Vojtovu metodu. Z potvrzení oftalmologie vyplývá, že žalobkyně s dcerou docházela k lékaři někdy v období předcházejícím datu vydání potvrzení ze dne 10. 5. 2001. Také při jednání předložené důkazy, že žalobkyně podepisovala žákovskou knihu dceři (rok 1998/1999, u dalších záznamů si nebyla

žalobkyně jistá, zřejmě šlo o rok 2000/2001), nejsou z tohoto období. Lze konstatovat, že k období po ukončení ústavní výchovy dcery žádné listinné důkazy prokazující péči matky, resp. vylučující převážnou péči otce, předloženy nebyly. Vyjádření dcery pak vyplývá zcela jednoznačně ve prospěch výlučné výchovy otce. Soud tak neshledal, že by vznikly pochybnosti o tom, že o dceru v období po svěření dcery do péče otce ve větším rozsahu o dceru pečoval otec.

113. Spor byl též o péči v období od X. 1993 do 3. 4. 2001. Žalovaná k tomu podotkla, že příjmy obou rodičů měly rostoucí tendenci, přičemž příjem matky byl nižší z důvodu velkého počtu dní vykázaných jako náhradní doba pojištění, kdy se jednalo o dny nemoci, nikoli o dny ošetřování dítěte. V případě otce byl počet vykázaných náhradních dob pojištění minimální, přičemž jeho výpadek v období od října 1991 do 2001 nebyl způsoben péčí o dítě, ale ztrátou zaměstnání a evidencí na úřadu práce. Žalovaná tudíž neshledala, že by na základě těchto podkladů bylo možné dojít k prokazatelnému závěru, že by v uvedeném období jeden z rodičů byl z důvodu péče o dceru více omezen ve svém procesním uplatnění než druhý. Žalobkyně ani otec dcery tyto závěry žalované ničím konkrétním nezpochybnili.

114. Žalobkyně doložila mnoho důkazů již v rámci řízení před správními orgány, kterými prokazovala, že o dceru pečovala. Přestože žalobkyně i její syn tvrdili, že otec dcery s nimi vůbec nežil a o dceru se nestaral, dcera se vyjádřila zcela opačně a uváděla, že ve větší míře o ni pečoval otec. V řízení prokázáno, že o dceru ve sporném období ode dne X. 1993 do 3. 4. 2001 pečovali oba rodiče ve stejném rozsahu, přičemž sama dcera se vyjádřila v tom smyslu, že i v tomto období o ni pečoval v největším rozsahu otec. Žalovaná s ohledem na informace obsažené v listinách týkajících se rozvodu žalobkyně a jejího bývalého manžela, z nichž vyplývá, že ze začátku byli oba rodiče shledáni jako možní a schopní vychovatelé dcery, dospěla k závěru ve prospěch žalobkyně, když nevycházela pouze z vyjádření dcery, která jednoznačně za osobu pečující v největší míře označila svého otce, ale uzavřela, že ve sporném období o dceru pečovali ve stejné míře oba rodiče. Soud souhlasí s hodnocením správních orgánů, že vyjádření syna žalobkyně, její sestry, otce a pana Ť. není objektivním popisem relevantních skutečností. Co se týká vyjádření syna žalobkyně, není synem otce L., přičemž z doložených materiálů vyplývá, že situace byla vypjatá nejen mezi žalobkyní a otcem dcery, ale také mezi synem žalobkyně a otcem dcery. Zároveň tvrzení o tom, že se otec o dceru vůbec nestaral a nebydlel s nimi, nebyly potvrzeny ani veřejnými listinami ani vyjádřením dcery. Vyjádření syna uvádí skutečnosti vysoce nepravděpodobné (i v současné době otec L. žalobkyni tráví, lékaři jsou ovlivňováni, aby matku neléčili, naznačuje, že otec L. též zařídil, že dědečkovi byl vybrán nevhodný kardiostimulátor, na což zemřel, jsou oba s matkou sledováni...). Obdobně soud hodnotí vyjádření sestry žalobkyně. Co se týká vyjádření pana Ť., soud uvádí, že z jeho vyjádření neplyne, že by on sám byl přímo svědkem popsanych událostí, jde o sdělení osoby, které byl stav popsán žalobkyní. Lze dodat, že žalobkyně ke své žádosti o ustanovení zástupce doložila mimo jiné i smlouvu, z níž vyplývá, že pan Ť. žalobkyni půjčil 80 000 Kč, zároveň z popisu majetkové situace žalobkyně je zřejmé, že je aktuálně téměř bez finančních prostředků (z tohoto důvodu jí soud ustanovil zástupce), lze tedy souhlasit s žalovanou, že pan Ť. může mít zájem na tom, aby byl příjem žalobkyně zvýšen a aby byla schopna půjčku splatit.

115. Soudu bylo dne 1. 4. 2025 doručeno vyjádření syna žalobkyně ze dne 21. 3. 2025, v němž uvádí, že byl svědkem toho, jak otčím týral jeho matku, jeho i L. O L. se starat

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

nemohl, neboť s nimi nebyl doma. Bydlel na adrese na Smíchově, oni bydleli na Praze 4. Máma se bála domácí násilí a stalking hlásit, hlásili ho sousedé, ale policisté nikdy nic neudělali, pak to bylo ještě horší. Otčím schovával matce věci, bil ji, vyhazoval potraviny, nedával jí peníze. Když byla matka na mateřské, byl otčím nezaměstnaný, ale odstěhoval se z Prahy. Za manželství proběhla autonehoda, otrava plynem a nyní dochází k postupné otravě matky, přičemž jsou ovlivňováni lékaři, aby matku neléčili. Jeho dědovi byl také nestandardně vybrán kardiostimulátor, na což následně zemřel. Syn žalobkyně by byl rád, aby soud prošetřil znaleckým posudkem údajné podepsání svědectví sestry a aby se znalec vyjádřil k tomu, zda dyslektická L., která byla přes rok pod medikací v dětském domově, mohla osmistránkové negativní vzpomínky napsat a pamatovat si a nepamatovat si třeba autonehodu a to dobré. Dále žádá, aby soud prošetřil jejich sledování a prověřil všechny podvody otčíma a tím zajistil, aby už s matkou měli klid. Otčím byl v letech 1992-1993 evidován na úřadu práce a nechal se jakožto muž živit od bezbranné ženy (doloženo potvrzení). Dále přiložil potvrzení, že matka v roce 2000 zaplatila školu v přírodě L., aby mohla jet, otec by jí to nezaplatil.

116. Soudu bylo také doručeno vyjádření sestry žalobkyně, paní J. C., ze dne 21. 3. 2025, v němž uvedla, že otec L. se nikdy o rodinu nestaral, věčně nebyl doma, dělal si kariéru. Vydělané peníze si šetřil pro sebe do budoucna a nájem jim platil jejich otec. Stavební spoření, které bylo pro L., si také vybral otec L. pro sebe. Žalobkyně cvičila s oběma dětmi Vojtovou metodou, protože byly nedonošené. S dětmi byla na vánoční prázdniny vždy u nich, otec L. musel být u maminky, možná u přítelkyně. Otec L. dceru nechal dát do dětského domova. Byl několikrát za jejich otcem a přemlouval ho, aby mu dal byt a aby svědčil proti žalobkyni. Ji také přesvědčoval, že je žalobkyně špatná, aby šla proti ní svědčit. Její sestra (žalobkyně) se bála domácí násilí nahlásit, hlásili ho sousedé, ale policisté nikdy nic neudělali, a pak to bylo ještě horší. Žalobkyně byla často samá boule a modřina. V roce 1997 utrpěla vážná zranění při autonehodě, kterou způsobil otec L. Zraněná byla i L. a J. Pak byla žalobkyně hospitalizována v Motole i se synem kvůli plynu. V současnosti se musela léčit po otravě, kdy tato proběhla těsně po žádosti o výchovné. Pro jejich rodinu vždy bylo a je nemyslitelné lhát a podvádět. Všichni se otce L. i dnes hodně bojí.
117. Pan Ť. ve svém vyjádření ze dne 26. 3. 2025 uvedl, že je svědkem, jak bylo žalobkyni sděleno při jednání o žádost o předčasný důchod, že otec L. o výchovné vůbec nežádal a v té době neměl zažádáno. Žalobkyně žádala o doložení doručení od České pošty, a. s., to nedostala. Je to potvrzením, že otec L. o výchovné požádal zpětně a požadoval přes svou přítelkyni o antedatování, aby mohl uspět v získání peněz. Otec obral vlastní dceru, když jí vybral stavební spoření a využil ho ke stavbě domu se svou přítelkyní, která mu pomohla dceru týrat tím, že ji odloučila od matky. Dcera z dětského domova utekla k matce, protože chtěla být s ní a otce se bála. Otec podvodně zneužil situaci dcery, která chtěla jít z dětského domova domů k matce a nechtěla být zavřená v dětském domově, aby napsala cokoli, o co byla požádána. Také napsal dopis za dceru a vydával ho za svědeckou výpověď L. proti matce. Žalobkyně žádala znalecký posudek, ale ten nebyl vyhotoven a na dotaz žalované dcera nereagovala, nepotvrdila ani text a ani podpis. Otec L. záhadně skončil v nemocnici po návštěvě L. a jejího manžela. Žalobkyně nebyla o výsledku dcery ani informována, ani přítomna, nesměla dostat žádné informace ani v dětském domově, ani na Policii ČR. Za celý rok se k L. do dětského domova nedostala. Dcera byla programována proti matce, a to za pomoci tlumící medikace, aby byla povolná a splnila vše, co se jí nařídilo. Žalobkyně byla týraná žena, ale i tak hodná,

svědomitá a empatická matka, jak i popisuje její zaměstnavatel Ministerstvo financí. Když byl otec vyhozen z ČSAD, o L. se vůbec nestaral, což dosvědčili J. K., R. T., Ing. J. M., J. C. a J. O. Otec L. se chtěl zbavit manželky a obou dětí autonehodou v roce 1997. O dceru se začal zajímat až v době, kdy chtěl získat byt, který postavil a zaplatil otec žalobkyně, ten jim též platil nájem. Otec L. byl i za prvním manželem žalobkyně, aby ho podpořil v nenávisti proti žalobkyni, aby ji pomohl zlikvidovat. Pak jim pustil plyn. Otec L. nechal žalobkyni sledovat na každém kroku Policií ČR. Žalobkyně je moc slušná na to, aby se bránila, ani se nechtěla bránit, aby otci L. neublížila. Domácí násilí pokračuje v jiné podobě dál, sledováním policistů, útoky na policii (náhlé zavření dveří v metru, napadení syna v metru, otravy, snaha srazit žalobkyni v lese autem bez svědků apod.). Žalobkyně nedostala výchovné, i když ona jediná od narození víc jak 11 let s L. rehabilitovala Vojtovou metodou. Po návratu z dětského domova byla L. už samostatná a mohla se o otce starat. Otec byl po operaci páteře a nemohl se ani pohnout. Žalobkyně měla nižší příjem, byla s L. často doma, vybírala si jen zaměstnání, aby za L. kdykoliv mohla.

118. K vyjádření doložených na podporu žalobkyně soudu lze konstatovat, že se pokouší zcela zdiskreditovat bývalého manžela žalobkyně jako osobu dlouhodobě týrající celou rodinu v podstatě po celou dobu manželství, násilí a pokusy o zabití mají trvat do současné doby. Z rozhodnutí soudů se takové závěry nepodávají, znalecké závěry nejprve oba rodiče měli za vhodné vychovatele dcery (také bylo opakovaně rozhodováno o střídavé péči), následně soudy konstatovaly, že pro dceru příznivější prostředí bude u otce, to se nezměnilo od propuštění dcery z ústavní péče až do její zletilosti, zjevně dcera udržuje dobré vztahy s otcem do současné doby. Soudu není známo, že by otec L. byl za jakékoli jednání potrestán soudem v trestním řízení, či alespoň správním orgánem v přestupkovém řízení. Že jde o jednostranná a neobjektivní prohlášení osob spojených s žalobkyní potvrzuje i vyjádření dcery L.
119. Soud tedy ve shodě s žalovanou vyjádření rodiny žalobkyně a pana T. považuje za nevypovídající o skutečném stavu věci. Soud z popsanych důvodů neshledal důvod pro provedení výslechu syna žalobkyně, jejího syna, sestry a pana T.
120. Pokud žalobkyně namítala, že vyjádření dcery a vyjádření syna, sestry a dalších osob mělo mít ve věci stejnou důkazní váhu, soud s tímto názorem nesouhlasí. Předmětem rozhodování v dané věci je přiznání příspěvku za výchovu dcery rodiči, který o ni pečoval v největším rozsahu. Soud má za to, že dcera může spravedlivěji a přiléhavěji zhodnotit, kdo z rodičů dle jejích vzpomínek o ni pečoval v největším rozsahu. Vyjadřuje-li se dcera k otázce, kdo o ni pečoval v největším rozsahu, a komu dle jejího názoru náleží přiznání výchovného za tuto péči, lze považovat za nepravděpodobné, že by chtěla „odměnit“ rodiče, o kterém ví, že o ni ve skutečnosti nepečoval, na úkor toho rodiče, který ji v období nezletilosti nejvíce podporoval. Žalobkyně sice uvádí, že dcera se na podporu otce vyjádřila pod jeho nátlakem, přičemž se ho obává, tato tvrzení však zůstala nepodložená.
121. Co se týká vyjádření dalších osob, soud uvádí, že vyjádření Ing. M. (kolega otce žalobkyně) má vykreslit situaci při předání dcery po svěření dcery do péče otce. Soud uvádí, že toto vyjádření nezpochybňuje závěr správních orgánů o tom, že v období od 4. 3. 2002 do X. 2008 pečoval o dceru L. v největším rozsahu její otec.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

122. Žalobkyně dále dokládala důkazy za účelem prokázání, že otec L. se snažil po podání žádosti o rozvod omezit styk mezi žalobkyní a dcerou. V této souvislosti poukazovala na komunikaci s MPSV, šetření veřejného ochránce práv, dále namítala, že otec L. zneužil ředitelku dětského domova, která měla za manžela vysoko postaveného policistu k tomu, aby mu byla dcera svěřena do péče. Soud uvádí, že z listin MPSV, ze zprávy a stanoviska veřejného ochránce práv i z dokumentů informujících o odvolání ředitelky Dětského domova P. vyplývá, plyne, že při pobytu dcery v dětském domově (tj. v době 3. 5. 2001 do 3. 3. 2002) byl preferován otec a možnosti kontaktu žalobkyně s dcerou byly omezeny. Soud však uvádí, že tyto skutečnosti nemají vliv na posouzení otázky, která osoba pečovala o L. v největším rozsahu, když období, kdy byla L. v ústavní péči, nebyla zohledněna ani ve prospěch otce, ani matky (tj. doba od 4. 4. 2001 do 3. 3. 2002). Z uvedených podkladů vyplývá, že je zřejmé, že žalobkyně o dceru také pečovala v období před umístěním dcery do dětského domova, přičemž původně byli oba rodiče považováni za vhodné vychovatele dcery. I tyto podklady potvrzují závěr správních orgánů, že v období od X. 1993 do 3. 4. 2001 pečovali rodiče o dceru L. ve stejném rozsahu.
123. Zásadní je i námitka, že podpis na prohlášení dcery není pravý. Soud tuto námitku neshledal důvodnou. Nepodepsané prohlášení dcery bylo do spisu doplněno jako příloha vyjádření otce. Takový podklad by měl jen omezenou důkazní hodnotu. Správní orgán I. stupně však dceru vyzval přípisem ze dne 12. 2. 2024, aby tuto písemnost osvědčila svým podpisem. Dopisem ze dne 24. 4. 2024 byla správnímu orgánu I. stupně zaslána autorizace dokumentu a dcera potvrdila, že se jedná opravdu o její vyjádření. Soud uvádí, že ze správního spisu nevyplývají žádné pochybnosti o pravosti podpisu dcery, ani pochybnosti o tom, že by se jednalo o vyjádření napsané dcerou. Podpis potvrzující převzetí zásilky (výzvy správního orgánu I. stupně) se shoduje s podpisem na průvodním dopise dcery a s podpisem vyjádření dcery. Soud přitom nemá žádný důvod pro pochybnosti o tom, že zásilka správního orgánu I. stupně byla převzata dcerou. Soud zároveň nemůže přisvědčit žalobkyni, že by vyjádření dcery bylo formulačně stejné jako vyjádření otce L.. Vyjádření dcery je výrazně detailnější, než je vyjádření otce, nejsou používány totožné výrazy, nic nenasvědčuje tomu, že obě vyjádření psala stejná osoba. Žalovaná tak neměla povinnost dceru opět vyzývat k potvrzení, že se jedná o její prohlášení a podpis, neboť tyto skutečnosti žalobkyní nebyly důvodně zpochybněny.
124. Soud proto neshledal důvod pro zadání znaleckých posudků z písmoznalectví, psychologie a psychiatrie (zda jde o podpis dcery a zda dcera je s ohledem na dyslexii schopna takové vyjádření zformulovat a události si správně zapamatovat) ani pro výslech dcery a jejího manžela. Vyjádření dcery působí autenticky, je detailní, přičemž ani není jednostranné, dcera popisuje, že ji ze začátku do školy vodila i matka. Zároveň v něm uvedená tvrzení korespondují s výpovědí dcery L. dle protokolu o výsledku dne 24. 7. 2001, který žalobkyně doplnila do spisu 19 Ad 1/2025. Nevznikly žádné důvodné pochybnosti o tom, že se jedná o vyjádření podepsané dcerou, správní orgány mohly z toto vyjádření dcery vycházet.
125. Dcera zároveň podáním ze dne 19. 11. 2024 opětovně potvrdila, že je na vyjádření její podpis a sepsání tohoto dokumentu bylo z její strany dobrovolné. Uvedla, že ho vytvořila za účelem lepší orientace pro ČSSZ, přičemž nebyla pod nátlakem. Přestože bylo toto opakované potvrzení doplněno až po vydání napadeného rozhodnutí, a žalobkyně se k němu tudíž nemohla vyjádřit před vydáním napadeného rozhodnutí,

soud uzavírá, že důvodné pochybnosti o pravosti podpisů a vyjádření dcery nevznikly ani před tímto doplněním, a žalovaná v tomto ohledu postupovala zcela správně.

126. K námitce, že dcera na výzvu reagovala až poté, co bylo napadené rozhodnutí otci L. doručeno do datové schránky, soud uvádí, že ani v tomto ohledu neshledal žádnou podezřelou okolnost. Výzva k doplnění byla dle dodejky dceři doručena dne 12. 11. 2024, výzva neobsahovala žádnou konkrétní lhůtu, bylo v ní pouze uvedeno, že má skutečnosti, zda se jedná o její prohlášení na základě svobodné vůle a z vlastního přesvědčení, uvést neprodleně. Na tuto výzvu reagovala dcera dne 19. 11. 2024, tj. v den vydání napadeného rozhodnutí. Dcera tedy reagovala do jednoho týdne ode dne doručení výzvy, přičemž výzva žádnou konkrétní lhůtu neobsahovala. Zároveň, přestože napadené rozhodnutí bylo otci dcery doručeno v den, kdy dcera zareagovala na výzvu žalované, soud nevidí důvod pro motivaci otce pro vyvinutí nátlaku na dceru, neboť odvolání žalobkyně bylo zamítnuto, a tudíž napadené rozhodnutí bylo ve prospěch otce. Uvádí-li žalobkyně, že je dcera ovlivněna a pod nátlakem otce, soud neshledal žádné skutečnosti, které by tomu nasvědčovaly. Dcera je ve věku 35 let, vysokoškolsky vzdělaná, vdaná a žije již s vlastní rodinou. Podle všeho se jedná o nezávislou osobu, která je schopna zpětně vyhodnotit, kdo z rodičů o ni jakým způsobem v dětství pečoval, vyjádření dcery je přesvědčivé a detailní.
127. Žalobkyně v rámci řízení o žalobě doložila mnoho dalších důkazů, listinné důkazy soud při jednání provedl, nebylo z nich však zjištěno nic zásadního, co by zpochybnilo závěry žalované.
128. Co se týká zprávy MUDr. V. ze dne 8. 7. 1998, z této vyplývá, že se žalobkyně v den přijetí k hospitalizaci (7. 8. 1998) koupala se synem a všimla si, že uchází plynová karma. Ztratila vědomí, a poté byla se synem převezena do FN Motol. Soud uvádí, že tato zpráva nepotvrzuje tvrzení žalobkyně o tom, že se ji otec dcery snažil zabít. Obdobně tato lékařská zpráva nezpochybnila závěry správních orgánů o tom, který z rodičů pečoval o dceru v největším rozsahu.
129. Na závěrech soudu nic nemění ani dopis žalobkyně ze dne 1. 8. 2001, adresovaný PhDr. P., v němž žádá o převedení dcery do jiného zařízení. Jedná se o popis situace žalobkyní, pochybení v přístupu pracovníků dětského domova není sporné. Toto pochybení pracovníků dětského domova nevede k odlišnému závěru v otázce, kdo pečoval o dceru v největším rozsahu. Bez významu je, že o svěření dcery do péče otce měla zřejmě podle rozvrhu práce rozhodovat jiná soudkyně, než která měla věc na starosti.
130. Co se týká potvrzení dětské lékařky MUDr. V. ze dne 19. 10. 2001 a 9. 11. 2001 (že dříve byla při návštěvách lékaře s matkou dcera čistě a vkusně oblečena), potvrzení základní školy o tom, že žalobkyně zaplatila dceři pobyt ve škole v přírodě ze dne 4. 5. 2000, potvrzení, že žalobkyně dala škole papíry pro třídu, sdělení, že dcera ztratila v roce 1998 cvičební úbor, a potvrzení o zaměstnání za roky 1994 a 1995, z těchto podkladů vyplývá, že žalobkyně také pečovala o dceru v období před umístěním dcery do dětského domova, což je v souladu se závěry správních orgánů, neboť tyto shledaly, že žalobkyně a otec dcery pečovali o dceru L. ve sporném období mezi rodičovskou dovolenou žalobkyně a umístěním dcery do dětského domova ve stejném rozsahu.
131. Nic podstatného soud nezjistil ani z nekompletního a nedatovaného posudku o způsoblosti žalobkyně. Z protokolu o výsledku dcery ze dne 15. 10. 2001 plyne, že dcera

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

uvádí, že k žádnému zneužívání ze strany otce nikdy nedošlo, je to výmysl. Jednou se spolu o Vánocích koupali, ale to bylo z její vůle, otec ji neosahával, matka je přitom fotila. Nic podstatného nevyplývá z podání trestního oznámení Dětským domovem P. ze dne 28. 8. 2001. Z protokolu o výslechu dcery ze dne 24. 7. 2001 plyne, že dcera uvádí, že má raději otce, protože nelže a je normální, byl jí vždy oporou, popřela, že by otec matku napadl, fyzické potyčky mezi rodiči byly nejméně 15x, vyvolávala je matka, někdy i bratr, matka ji někdy doma zamykala.

132. Co se týká dalších dokumentů doložených žalobkyní, soud neshledal, že by mohly zpochybnit hodnocení správních orgánů o tom, kdo z rodičů ve kterém období pečoval o dceru v největším rozsahu, neboť tyto vykreslují vyhrčené vztahy mezi žalobkyní a otcem dcery, potvrzují, že žalobkyně o dceru ve sporném období také pečovala, nevyvrací však závěry správních orgánů ohledně poskytování péče v největším rozsahu (např. rozhodnutí o uložení povinnosti otci navštívit odborné zařízení, žádost otce dcery o odročení jednání ve věci sporu o družstevní byt, inzeráty o prodeji bytu, zpráva ošetřujícímu lékaři o propuštění dne 11. 4. 2001, nedatovaná zpráva z dětského psychiatrického oddělení Fakultní Thomayerovy nemocnice s poliklinikou, potvrzení o hospitalizaci otce žalobkyně, souhrnná zpráva MUDr. T. o tom, že byla dcera L. u nich opakovaně vyšetřena a sledována od 5 měsíců do 3 let, kdy v doprovodu matky docházela na vyšetření i rehabilitaci Vojtovou metodou, kdy poslední kontrola proběhla ve 3 letech dcery, vyjádření institucí k sp. zn. 52 T 92/2002, zpětvzetí odvolání ve věci sp. zn. 9 To 24/2003, vyrozumění žalobkyně ze dne 5. 2. 2003 o tom, že na ni bylo podáno trestní oznámení, odůvodnění ve věci trestního stíhání/obžaloby).
133. Soud neshledal důvod pro připojení spisů sp. zn. 14 Nc 15/2001, 14 Nc 399/19 ani trestního spisu a spisu o byt sp. zn. 27 C 195/2001. Ze správního spisu vyplývá, že pod sp. zn. 14 Nc 15/2001 bylo vedeno řízení o úpravu poměrů rodičů k nezletilé dceři a řízení pod sp. zn. 14 Nc 399/19 bylo vedeno za účelem úpravy výchovy a výživy nezletilé L. pro dobu po rozvodu. Soud uvádí, že bylo na žalobkyni, aby předložila důkazy, které by mohly prokázat, že o dceru osobně pečovala ve větší míře než otec L. Není úkolem správního orgánu ani soudu, aby si opatřoval celé spisy týkající se sporů mezi manžely. Součástí správního spisu jsou usnesení i rozsudky z těchto dvou spisů, které vedly k závěru, že ve sporném období ode dne X. 1993 do 3. 4. 2001 pečovali oba rodiče o dceru ve stejném rozsahu. Žalobkyně neuvedla žádné konkrétní listiny, které jsou obsahem těchto spisů a mohly by závěry žalované vyvrátit. Soud to považuje také za zcela nepravděpodobné, neboť závěrem uvedených řízení byla dcera L. svěřena do péče otci. Soud tedy není přesvědčen, že by součástí těchto spisů měly být důkazy o tom, že o dceru v tomto sporném období pečovala ve větším rozsahu žalobkyně, či že by péče otce v tomto období absentovala či vykazovala závažné nedostatky, jak tvrdí žalobkyně. Co se týká trestního spisu a spisu sporu o byt sp. zn. 27 C 195/2001, žalobkyně neuvedla žádné skutečnosti, které by svědčily o tom, že by tyto podklady mohly prokázat, že o dceru v období od X. 1993 do 3. 4. 2001 případně po roce 2002 pečovala sama. Žalobkyni nic nebránilo konkrétní listiny ze spisů správnímu orgánu či soudu předložit či je alespoň označit s popisem, co z nich má vyplývat. Žalobkyně správnímu orgánu i soudu předkládá velké množství listinných důkazů (mnoho z nich je ve spisu vícekrát), žalobkyně předkládá i listiny, které s projednávanou věcí souvisí zcela minimálně či jsou zjevně zanedbatelné důkazní hodnoty (viz účtenka za džíny 15 let stará, 3x fotografie neznámého pána se sluchátky, který si na úřadě nevzal pořadový lístek, výpis z katastru

nemovitostí, kde má bydlet údajná přítelkyně otce...). Nelze tedy rozumně předpokládat, že by obsah odkazovaných soudních spisů zvrátil závěry správních orgánů.

134. Žalobkyně opakovaně namítala, že byla s dcerou na mateřské dovolené, péče o dceru byla náročnější, neboť byla nedonošená, bylo třeba cvičit Vojtovu metodu. Soud uvádí, že se sice jedná o důležitou skutečnost, neboť i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 12. 3. 2025, č. j. 10 Ads 271/2024-35, uvedl, že *„nehodlá nikterak zpochybňovat mimořádnou náročnost péče o dítě v jeho nejranějším věku, k čemuž je potřeba při posuzování celkové péče o ně přihlížet“*. Naopak Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku konstatoval, že záměrem zákonodárce nebylo, aby nárok na výchovné měl pouze ten, kdo s dítětem zůstal na mateřské/rodičovské dovolené, a aby péče o dítě ve starším věku byla de facto irelevantní. Soud zohlednil, že žalobkyně byla na mateřské a rodičovské dovolené s dcerou, která mohla vyžadovat zvýšenou péči (návštěvy neurologie do tří let věku), avšak je podstatné, že celková doba, kdy otec pečoval o dceru ve větší míře po svěření dcery do jeho péče, byla 5 let a 11 měsíců, zatímco mateřská a rodičovská dovolená žalobkyně trvala 3 roky. Otec tedy o dceru pečoval ve větším rozsahu po dobu téměř dvojnásobku trvání mateřské a rodičovské dovolené, proto nemohla samotná skutečnost péče o dceru v jejím nízkém věku převážet. Dcera po svěření do péče otce potřebovala péči ve větším rozsahu, než její vrstevníci, kteří nepobývali v dětském domově z důvodu vyhroceného konfliktu mezi rodiči. Psychické obtíže dcery pramenící z neutěšených rodinných poměrů jsou ve spise dobře zdokumentovány (například podle zprávy veřejného ochránce práv dcera trpí depresivním syndromem). Soud tedy neshledal, že by skutečnost, že žalobkyně byla na mateřské a rodičovské dovolené, byla v dané věci rozhodující a že by z tohoto důvodu její péče o dceru převážila nad rozsahem péče otce.
135. Žalobkyně opakovaně uváděla, že splnila zákonné podmínky pro přiznání výchovného, neboť se o dceru starala více než 10 let od jejího narození. Žalobkyně zřejmě vychází z § 32 odst. 4 věty první zákona o důchodovém pojištění, na než odkazuje § 34a odst. 3 zákona o důchodovém pojištění, a které stanoví, že *„[p]odmínka výchovy dítěte pro nárok ženy na starobní důchod je splněna, jestliže žena osobně pečuje nebo pečovala o dítě ve věku do dosažení zletilosti alespoň po dobu deseti roků“*. Soud však uvádí, že samotná skutečnost přihlídnutí k výchově dítěte při stanovení důchodového věku nebrání následnému prokázání, že o dítě v největším rozsahu pečovala jiná osoba než ta, u které bylo při stanovení důchodového věku přihlídnuto k výchově tohoto dítěte. Vychovávalo-li dítě (od narození po dosažení zletilosti) více osob, musí být také splněna podmínka osobní péče v největším rozsahu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 9. 2025, č. j. 5 Ads 69/2025-29, bod 15). Správní orgány ani soud však neshledaly, že by žalobkyně tuto podmínku pro přiznání výchovného splňovala.
136. Žalobkyně také namítala, že se otec dopustil trestné činnosti na dceři L., mimo jiné také uváděla, že otec dceru sexuálně zneužíval. Podle § 34a odst. 4 zákona o důchodovém pojištění *„[z]výšení za vychované dítě nenáleží, pokud se pojištěnec vůči dítěti dopustil jako pachatel, spolupachatel nebo účastník úmyslného trestného činu proti životu a zdraví, proti svobodě a právům na ochranu osobnosti, proti lidské důstojnosti v sexuální oblasti nebo proti rodině a dětem podle trestního zákoníku nebo obdobných úmyslných trestných činů podle dříve platných právních předpisů“*. Soud uvádí, že žalobkyně sice opakovaně tvrdila, že se otec měl vůči dceři dopustit trestných činů, tato tvrzení však v řízení před správními orgány ani před soudem nebyla potvrzena. Nebylo zjištěno, že by otec dcery byl

odsouzen za spáchání trestného činu vůči dceři, vyjádření dcery L. zároveň tato tvrzení žalobkyně vyvrací (stejně jako obsah protokolu ze dne 15. 10. 2001).

137. Žalobkyně v rámci správního i soudního řízení poukazovala na to, že má za to, že se ji otec dcery snažil zabít, otrávit, zpochybnit její svéprávnost, případně jí jiným způsobem škodit. Soud v první řadě uvádí, že tato tvrzení nebyla prokázána, zároveň z hlediska přiznání výchovného nejsou relevantní. Soud v tomto řízení posuzuje pouze otázku, která osoba o dceru L. pečovala v největším rozsahu, přičemž mu nenáleží (vy)řešit všechny spory mezi žalobkyní a otcem dcery z minulosti. Soud pouze přezkoumává správnost a zákonnost napadeného rozhodnutí žalované o tom, že v největším rozsahu o dceru pečoval její otec, nehodnotí ani, kdo byl rodičem či manželem lepších nebo horších kvalit. Chování žalobkyně vůči otci dcery, respektive otce dcery vůči žalobkyni, není pro hodnocení poskytování péče dceři zásadní.
138. Žalobkyně zároveň opakovaně namítala, že otec L. zneužil dceřino stavební spoření a dokládala důkazy o tom, že se otec L. pokusil vybrat peníze ze stavebního spoření dcery. Tato skutečnost neprokazuje, že žalobkyně poskytovala dceři osobní péči ve větším rozsahu. Obdobně žalobkyně opakovaně uváděla, že otec chtěl dceru do péče pouze za tím účelem, aby získal byt. Tato tvrzení nebyla v rámci řízení potvrzena (ani rozhodnutími týkajícími se úpravy poměrů dcery v průběhu rozvodu a v období po něm, ani vyjádřením dcery), nejde o skutečnost, která by prokazovala, že žalobkyně osobně pečovala o dceru v největším rozsahu.
139. Tvrzení o rozdílném údaji o trvalém pobytu otce a dcery L. není relevantní, evidovaný pobyt nevypovídá nic o stavu skutečném. Stejně není podstatné, kolik fotek s L. má její otec.
140. Soud tedy shrnuje, že správní orgány dostatečně objasnily skutkový stav a správně ho posoudily po právní stránce, nedopustily se pochybení, které by mohly mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, ani po doplněném dokazování nejsou závěry žalované zpochybněny. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
141. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně ve věci neměla úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalované žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.
142. Výrokem III. soud přiznal odměnu ustanovené advokátce. Advokátka již zastupovala žalobkyni v totožném sporu, když žalobkyně podala na několik krajských soudů tytéž žaloby proti témuž rozhodnutí a na více soudech požádala o ustanovení zástupce, přitom na tuto skutečnost soudy neupozornila. Advokátce již byla usnesením zdejšího soudu ze dne 8. 7. 2025, sp. zn. 19 Ad 1/2025 přiznána odměna ve výši 15 609 Kč, tedy za dva úkony právní služby po 4 620 Kč [převzetí a příprava zastoupení, včetně první konzultace dne 26. 3. 2025, doplnění žaloby ze dne 27. 3. 2025 podle § 7, § 9 odst. 5 a § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)], za jeden půlúkon v případě stručného rozvedení žalobních bodů ze dne 23. 4. 2025 ve výši 2 310 Kč podle § 11 odst. 2 písm. a), 3 advokátního tarifu, dále ze tří paušálních částek jako náhrady hotových výdajů po 450 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu, tedy celkem 12 900 Kč + DPH ve výši 2 709 Kč, tedy celkem soud přiznal 15 609 Kč.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

143. Soud tedy v tomto řízení přiznal jen odměnu za účast na jednání soudu dne 8. 1. 2025, které trvalo přes dvě hodiny, tedy celkem za 2 úkony (2 x 4 620 Kč) podle § 7, § 9 odst. 5 a § 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu, dále ze dvou paušálních částek jako náhrady hotových výdajů po 450 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu, k odměně náleží též DPH ve výši 2 130 Kč, tedy celkem soud přiznal 12 270 Kč. Částka v této výši bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze ve lhůtě třiceti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 8. ledna 2026

JUDr. Lenka Loudová v. r.

samosoudkyně